GRATIA. TRIADOS. SECUNDANTE.
INDULTU.
MAGNIFICI. ANTECESSORUM. ORDINIS. IN. ILLUSTRI. AD. SALAM. UNIVERSITATE.
AC.
PATROCINANTE.
VIRO. NOBILISS. CONSULTISS. ATQUE. EXCELLENTISS.
DN. JOH. VOLK. Bechmann.
JCTO. ET. ANTECESSORE. CELEBERRIMO. CONSILIARIO. SAXON. CURIÆ. PROVINCIALIS. SCABINATUS. AC. FACULTATIS. SUÆ. ADSESSORE. GRAVISSIMO. MERITISSIMO.
DN. PATRONO. ET. PRÆCEPTORE. SUO. EA. QUA. PAR. EST. OBSERVANTIA. ÆVUM. DEVENERANDO.

DISCURSUM. JURIS. PUBLICI.
DE
CONFRATERNITATIBUS. ILLUSTRIUM. FAMILIARUM. IN. CIVITATE. GERMANORUM.

...LIOTECA NAZ. ROMA ...TTORIO EM...

PUBLICÆ. VENTILATIONI.
AD. D. I. OCTOBR.
H. L. Q. C.
P. P.
GERHARDUS. TIDÆUS. STOLP. POM.

JENÆ. LITERIS JOH. NISII. M. DC. LXVI.

I. N. J.

PRÆFAMEN.

HEreditas commodiſſimè à modis, quibus de- 1
fertur, in ordinariam diſtinguitur & extraordinariam: Ordinaria eſt, quæ jure civili aut prætorio ordinariè defertur, Lege (per ſucceſſionem ab inteſtato) vel ultima voluntate (per teſtamentum aut fideicommiſſum) vel ex utraque (nempe per bonorum poſſeſſionem, jure prætorio, *vid. Weſemb. t. de bon. poſſ. n. 1. ibiq; Dn. Habn.*) Extraordinaria verò, quæ ἀνομάλως fit pactis Succeſſoriis, partim jure civili *L. 19. C. de pact.* partim moribus hodiernis, *de quibus vid. Magn. Dn. D Struve in Syntagm. Jur civil. E. 6. th. 44. E. 10. th. 11. E. 38. th. 47. ſeqq. & Synt. Jur. Feud. c. 7. th. 5. Schnobel ad Pand. D. 2. th. 25. ibiq; Magnif. Dn. D. Præſes, Patronus meus ſempiterna pietate venerandus, in prælect. publ. Dn. Habn ad Weſemb. n. 4. tit. de pact. dotal. & D. de jure rerum concluſ. 71.* Et modo quidem iſthoc ultimo, ſucceſ- 2
ſoriorum pactorum virtute, quando integrorum etiam Principatuum integræ Familiæ heredes fiunt, & ob id ſibi invicem, dum ſuperſunt, fraterni juris vinculo nexæ (unde ea, quam pollicemur, confraternitas) nonnihil de pactis iſtis attuliſſe juvabit. Scilicet eſt ſucceſſorium pactum in genere 3
nihil aliud, quàm conventio de viventis hereditate. Quo- 4
niam autem de hereditate aliqui ita paciſci poſſunt, ut vel denuò acquirant eam, vel illi jam quæſitæ renuncient, hinc Dd. id faciunt duplex. Aliud affirmativum, aliud negativum; Prius iterum vel acquiſitivum, vel diſpoſitivum,

vel conſervativum eſſe docentes. Ad negativum affirmativique poſteriores binæ ſpecies nihil, aut nimis parum lucis noſtræ diſſertationi fœneraturæ eſſent, etſi vel prolixa de iis
5 verba cumulemus. Abſint igitur in præſens; Vos autem, acquiſitiva, adeſte huc! Veſtra cauſa eſt, quæ jam & ſemper
6 maximè favorabilis. Etenim, quàm notum eſt, quòd acquiſitivorum beneficio non in Germanica ſolùm noſtra, ſed totius Europæ ferè qualibet civitate diverſis illuſtribus Familiis eo jure frui liceat, quo aliàs vix ulli, niſi ex naturæ, benignæ iſtius matris, benignitate, germanis fratribus! Quid enim modo laudata ſæpiùsq; dein laudanda illuſtrium aliquot familiarum illuſtris confraternitas magis operatur, quàm fraternum inter illas ſtudium, fraternamque ac mu-
7 tuam cum defenſione ſucceſſionem? Certè, acquiſitivorum virtute in eadem quoque familia conjugum is alterius interdum conjugis hereditatem acquirit, qui aliàs eâ caruiſſet, Und pactum, quod, generis nomine retento, in ſpecie
8 pactum conjugum dicitur. Quin, quòd etiam liberi diverſi matrimonii per acquiſitiva à Parentibus, ad ſecundas nuptias tranſeuntibus, factâ pacta non rarò ita uniuntur invicem, ut ex æquo illorum hereditatem nanſciſcantur. Hinc pactum unionis prolium, die Einkindſchafft/in florida
9 eſt obſervantia. Et ſi qua acquiſitivi pacti ſpecies datur alia. Quam unà cum his quemlibet, cujus intereſt, & Doctores noſtri, imprimis ſuprà laudati, & optima rerum magi-
10 ſtra, experientia, ſolidiùs edocebunt. Ego de nobiliſſima earum, illuſtrium Familiarum confraternitate, pauculis decerptis exercitium hoc Academicum inſtituturus, pro viribus, i. e. remiſsè, id faciam; non aut pro ipſarum Familiarum Celſitudine ac ſplendore, aut confraternitatum ſeu materiei dignitate & amplitudine. Levem duntaxat atque ſimplicem viam inibo ad delibandum ſumma illius doctri-

næ

næ capita, cujus ſingula conſummatiſſimorum aliquot Virorum abſolutiſſimi hanc in rem commentarii diligentiſſimâ atque exactiſſimâ interpretatione tradiderunt. Duabus quaſi partibus integrantibus totum conſtabit negotium. Ὀνοματολογία prima erit. Hanc excipiet Πραγματολογία. Tu verò, optime Lector, conatibus fave & ignoſce defectibus, obſecro.

PARS PRIOR,

quæ continet

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑΝ.

§. I. Verba quidem ex proprietate intelligenda eſſe notiſ- 1
ſimum eſt, ſi nulla ſit conjectura, quæ ducat aliò, *vid. Grot. de J. B. & P. l. 2. c. 16. n. 2.* Quapropter cui rectæ interpretationis menſuram adhibere volupe eſt, mentem noſtram colligere quidem poterit è pluribus ſignis, quòd non in ſenſu proprio confraternitatis voce hîc uſi ſimus vel uſu-
ri. Quo tamen id poſſit feliciùs, ecce determinabimus. Sci- 2
licet proprietatem vocabuli hujus (qua id primitùs impoſitum eſt juri ſeu ſocietati eorum, qui per utrumque Parentem fratres ſunt, aliàs germani ſeu, uti Rittershuſius ad tit. de grad. cogn. loquitur, pleni Vollbrüder appellati) nihil curantes arripuimus aliquam ejus ſignificationem, quæ non
minus frequens eſt. Ex populari enim uſu, 3

quem penes arbitrium eſt & jus & norma loquendi,

hodiè fratres etiam dicuntur illi, qui ex eodem Patre quidé,
diverſa tamen matre, vel contra, ſunt progeniti. Imò & ii, 4
quibus neuter Parentum naturâ communis eſt, ſed demum
per unionis pactum, fratres vocantur. Præterea ex ſocietate 5
quorundam religioſorum inter ſe ſocii appellantur fratres certi ordinis v. c. der Brüderſchafft S. Antonii, S. Jacobi, aliorumq; Monachorum, *de quibus Eberhard. à Weibe, medi-*

6 *tam. pro Fœderibus l. 1. c. 4. n. 12.* Cujus generis confraternitatum ſeu confœderationum aliquot ordines etiam Reges, Principes atq; Civitates quædã, defendendæ religionis cauſa, inſtituêre, ſociis equidem in genere nomine Equitum inſignitis, germ. Ritter (quaſi Dritter/daß ſie ſelbſt dritte geritten/ Juſtus Ritter l. 1. inſtit. Feud. c. 3. n. 9.) differentiæ tamen ergo peculiari quodã, v. g. aurei velleris, des güldenen Velles oder Flüſſes/ à Philippo Bono, Burgundiæ Duce, A. 1429. vel (*jx. Micralium in Syntagm. hiſtor. pol. l. 3. ſect. 12. p. 979. & Boxborn. in Tabb.*) 1430. primùm inſtituti. it. Equitum ordinis periſcelidis, S. Johannis, S. Michaëlis Archangeli &c. *quos omnes latè perſequitur Limn. l. 6. de J. P. c. 2. per tot.*

7 Datur deinde privatorum quoque fraterna ſocietas: Eaq; vel jurata, geſchworne/ vel per mutuam compotationem inita Sauff-Brüderſchafft/ *teſte, præter experientiam, Petro*

8 *Ritter Diſp. de confratern. th. 12. lit. a.* Et denique illa, quæ jam nobis ſacra eſt, confraternitas Erbverbrüderung. Hæ verò omnes, licet idem nomen commune habeant, definitionibus planè differunt; quas hîc excutere non vacat.

9 Hoc ſaltèm dixerim, quòd pars earum illicita ſit, nempe privatorum fraternitas. *Knipſchild de fideicom. nobil. c. 8. n. 438. Hahn de J. R. concl. 75. n. 4.* Güttich *th. 11. lit. a.* pars fratres ſibi invicem non reddat heredes, ut, præter jam dictam, privatorum, *Carpz. D. de confratern. Sax. Haſſ. th. 9. n. 14. & 15. Knipſchild d. l.* Societas religioſorum v. g. aurei velleris &c. *Idem c. 8. n. 438.* it. per unionis pactum unitorum *Beſius de pact. famil. illuſtr. p. 135.* pars cum perſona deſinat, ut iterum equitum ſocietas, *Knipſchild c. 11. n. 180.* pars alio modo à noſtra differat. Quæ & illuſtrium familiarum eſt, & ad heredes tranſitoria, & ex communi Germaniæ rationabili conſuetudine, ut ſuis locis oſtendendum erit, licita, & confratres ſibi invicem Succeſſores in bonis faciens, conditione

exiſten-

exiſtente, veluti v. g. Sereniſſimo Electori Brandenburgico, Patriæ Patri Clementiſſimo contigit ut ſuccederet Ducibus Pomeraniæ, horum ultimò ſuperſtite Bogislao XIV. ſtemma ſuum cum vita finiente A. hujus ſeculi 37. *vid Micralius d. l. in fine. Strauch. in Sleidano continuato p. 296.*

§. II. Nihil autem hunc ſignificatum impedit, quòd, ſi voces ſimulacra rerum ſint, ut ſunt, nihil rebus conveniat, quod à natura vocum alienum eſt. Tantum enim abeſt, rem per vocabulum hoc ſic denotatam repugnare primæ ejus naturæ, ut potiùs cum iſto jure fratrum, cui ſignificando initiò mancipatum eſt, fermè idem jus notet, ſi ſolam, per quam id conſtituitur, cauſam excipias, quæ illic eſt nativitas, hîc conventio. Nam utique conventionales illuſtres Fratres vi fœderis hujus, confraternitatis, ſibi invicem Fratrum loco ſunt Güttich *d. D. th. 1. lit. b.* & non ſecus, ac naturales, unâ familiâ producti, in omnibus bonis ſuccedunt, ſicut etiam, præter jam celebratiſſimum Brandenburgicum, ſucceſſerunt Duces Saxoniæ Fratribus Comitibus Hennebergæ, *vid. Schonborner 2. Pol. 12. 13.* Imò, ſi vel maximè de facto contingeret, ut extrinſecùs impediantur à ſucceſſione, tamen habent jus conſtitutum in bonis demortuorum, quo ſeſe fundantes hereditatis petitione conventionali omnia in conventionem deducta petere & obtinere poſſunt *Habn de jure rerum concl. 75. n. 15.* Porrò, ſicut illas communis ortus quaſi eosdem fecit, ita hos communia jura, mutua defenſio & omne mutuum ſtudium. Unde ſolenne eſt formulis eos vocare Gemeine ungeſonderte Brüder. Quæ omnia commodiùs infra, ubi de effectibus confraternitatis hujus, prolixiùs diducentur. Hîc dixiſſe ſufficiet, quòd, ubi cauſatum eſt, ibi neceſſe ſit eſſe vel fuiſſe cauſam. At verò omnia, quæ fraternitatem propriè dictam ſequi ſueverunt, commoda vel onera, & hanc illuſtrium comitantur. Adeò, ut

obſcurum amplius non ſit, illuſtres familias ita confœderatas meritò dici confratres; vinculum autem, quo colligantur, confraternitatem conventionalem ſeu pactionalem licet non naturalem.

1 §. III. Et quoniam confraternitas noſtra fœdus eſt, non inconveniens erit, eam etiam honorare titulo fœderis confraternitatis. Imò etiam pacti confraternitatis. Quanquam nullus ignorem, ſic poni efficientem metonymicè pro
2 effectu *vid.* Güttich *d. D. th. 1. lit. a.* Illud verò minimè licebit, ut, ſi ad vernaculam devenire contingat, promiſcuè u-
3 tamur verbis: Erbverbrüderung & Erbvereinigung. Nam licet ea indifferenter adhibeant benè multi, *quos inter ſunt Betſius de pactis famil. illuſtr. c. 5. p. 104. & 121. c. 10. p. 688. Clapmar. de A.R. l. 2. c. 21. in f. Ottho de J.P. c. 11. p. 401. Schönborner. 2. Pol. 13. in pr. Knipſchild. de fideicom. famil. c. 8. n. 206.* fortè ob magnam, quam bina hæc fœdera colunt, affinitatem: Utpote quorum utrumque eſt hereditarium, ceu patet de confœderatione v. g. Saxonico Brandenb. Haſſiaca A. 1587. inita ex verbis: Daß wir/unſere Erben und Nachkommen/alle unſere Lebetage einander Brüderlich/ freundlich und gütlich meynen/etc. de confraternitate verò inter eosdem poſteà A. 1614. inchoata ex verbis: und daß dieſe unſere Erbliche Brüderſchafft etc. von Uns und allen unſern Erben und Nachkommen ſtet gantz und unverbrochen ſolle gehalten werden/ etc. Unde etiam voculam: Erb/ utrique, tàm der Vereinigung confœderationi, quàm der Verbrüderung confraternitati rectiſſimè apponi docet B. Carpzov. *d. l. th. 11. n. 26.* & utramque inde ab heredibus, eodemque (ſi hæc illi acceſſit) tempore, & iisdem renovationis ſolennitatibus, juramenti videlicet inſuper præſtandi, ſubſcriptionis &c. renovari. Imò concordiam, pacem, paciſcentiumq; & horum terrarum reciprocam defenſionem, quam

quam **die Erbvereinigung** haud dubiè primariò intendit, & ſic non niſi ad pacem publicam collimat, etiam **die Erbverbrüderung** / ob reciprocam licet ſucceſſionem ſuſcepta, ſemper includit, paſſim id docentibus inſtrumentis. Non 4
tamen iterum deſunt, qui ingentem inter eas differentiam agnoſcant, *præprimis Limn. l. 4. de jure publ. c. 8. n. 126. & in not. ad Ottbon. de J. P. c. 11. p. 401. Carpz. th. 10. & ſeq. Arum. diſc. 6. ad A. B. th. 6. Habn. de J. R. concl. 75. n. 16.* **Güttich** *d. th. 1. lit. b. Hermann. Hermes in Faſc. J. Publ. c. 14. n. 49.* Perin- 5
de, ac nec rationes deſunt. Differunt namque (quod & ex definitione evadet clariſſimum) cauſis. Et quidem 1. finali. Confœderatio ſiquidem **die Erbvereinigung** immediatè, velut diximus; mutuæ defenſionis & auxilii, ubi opus eſt, præſtandi cauſa ſuſcipitur; confraternitas ſucceſſionis. Ut itaque hactenus nihil utrique commune ſit, niſi mutua defenſio, confraternitatis finis mediatus, 2. materiali ſeu objectiva. Quæ in confœderatione eſt certus modus belli 6
pacisque tempore obſervandus, citra omnem de ditionibus diſpoſitionem *Hermann. Hermes d. l.* (dicitur namque **Erbvereinigung** non reſpectu hereditatis acquirendæ, ſed continuationis in heredes, ut qui præſumuntur ejusdem eſſe voluntatis & affectus cum prædeceſſoribus *Schönborner. 2. Pol. 13.*) In confraternitate verò aliter ſe rem habere deinceps oſtendetur. Denique 3. differunt cauſa formali, juxta id, 7
quòd ad federis fraterni validitatem requirunt expreſſum ſuperioris conſenſum & confirmationem, tum, quia id maximè initur ſuper feudis, quæ absque conſenſu Domini extra familiam alienari nequeunt *t. t. de probib. feudal.* tum, quia Imperatori perſpiciendum, ne id fiat cum detrimento Imperii **Güttich** *th. 6. lit. a. Herm. Hermes d. l.* ad confœderationis autem fœdus non præcisè, quippe quod cum aliis Principum ac Statuum Imperii fœderibus manifeſtè Impe-

rio

rio profuturis ſemel pro valido declaratum eſſe probant ex A. B. tit. 15. verb. Doch außgenommen die Verbündnüs und Ligen/ſo die Fürſten und Städte/wie auch andere/wegen des gemeinen Land-Friedens unter ſich gemacht und aufgerichtet haben / *vid. Limn. d. l. 4. c. 8. à. n. 15. usq. n. 25.*
8 *add. Carpz. th. 13. n. 45.* Differunt inſuper etjam formulis confectorum inſtrumentorum, quæ rem diverſam arguunt L. 7. C. de codicill. Id quod cuilibet eas inſpicienti pervidere dabitur. Exhibet earum aliquot Limnæus *d. l. 4. c. 8. n. 25. 162. & ſeqq.* Sequitur

PARS POSTERIOR,

quæ tradit

ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΙΑΝ.

IN priori nonnullis *ὀνοματολογίας δίκην* præmiſſis ad ipſam confraternitatis Illuſtrium in Germania familiarum naturam progredimur. Quæ, niſi fallor, optimè nobis perſpecta fuerit, ſi definitionem ejus, diviſionem, requiſita & effectus expoſuerimus. Eſto igitur

CAP. I.

DE DEFINITIONE.

SECTIO I.

DE GENERE.

1 SIcut autem definitio traditur cognoſcendi cauſa, *teſte Ariſtot. 6. Top. c. 1. §. 6. & c. 4. §. 2,* ita eadem ex definito notioribus & prioribus conſtare debet, *jx. eundem d. l. c. 4.* & quidem ex naturâ notioribus i. e. univerſalibus d. l. At omni re naturâ notiora ſunt illius genus, ſub quo tanquam ſpecies continetur, & differentia, per quam ab aliis Speciebus differt l. c. §. 2. Omnis igitur res quoque per genus & differentiam definienda eſt d. l. §. 5. latensque illius eſſentia

ita

ita per illa duo exponenda. Noſtram Confraternitatem 2
quod concernit, conſtituit ea ſpeciem confœderationum hereditariarum, ſeu realium, receptarum illuſtres inter Germaniæ familias, approbatarumque per A. B. tit. 15. *vid. Limn. l. 4. c. 8. n. 137. Carpzov. de confrat. Sax. Haſſ. th. 11. n. 28. & 29. th. 12. in pr. th. 40. n. 55. & 56. Anton. Coler. de jure Imperii Germ. ſect. 70. & 71. Brautlacht. epitom. Jpr. Publ. l. 2. c. 7. n. 1. & l. 8. c. 2. §. 6. & alios.* Quia nimirum per eam publicum bonum æquè, ac per alias licitas confœderationes; æquè ac per illam, quæ, licet ſub nomine generis, peculiariter confœderatio dicitur, cumque confraternitate eatenus convenit, per dicta ſuperiùs, admodùm curatur. Id quod mox latiùs oſtendetur. Item, quia etiam heredes ad ſui obſervantiam obligat, inque cæteris omnibus, quæ ad hereditaria fœdera requiruntur, nulla deficit.

SECTIO II.
De
DIFFERENTIA.

DIfferentiam, quam vocant, ſpecificam, ſive eam, quæ confraternitatem in Eſſe ſpeciei fœderum conſtituit, aquè alia, cum qua convenit in conceptu communi, conceptu proprio differre facit, à cauſis (velut in accidentium definitionibus frequens eſt) tam externis, efficiente nimir. & fine, quàm internis, materia & forma, deſumi non incongruum erit, modò priùs quamlibet earum paulò latiùs expoſitam dederimus.

§. I. A fine, ut in practicis, ducendum eſt initium. 1
Cùm verò omnis cum ratione ſuſcepta actio non ſolùm propter certum finem ſit, ſed etiam finium (ſi ſubordinati ſint) unus propter alterum: ita tamen, ut in uno tandem omnia ſtudia & actiones noſtræ deſinant, quod ſit finis omnium i. e. ad quod omnia referantur cætera, ipſum autem aliò

 nus-

nusquam; videbimus, an idem in confraternitate deprehendere liceat? Et deprehenditur maximè.

2 Si enim ordine procedimus, videre licet, immediatum proximumq́ue, qui intenditur, confraternitatum finem eſſe unius paciſcentium partis in alterius, quæ prior eſſe deſinit, Principatu & bonis ſucceſſionem, *vid. Herm. Hermes Faſc. J. P. c. 14. num. 49. pr.* Quæ ſucceſſio ſimul proprius confraternitati finis eſt, & per quem differt à quavis confœderatione alia, cui is

3 eſt minùs propoſitus. Proponunt verò huncce ſibi finem illuſtres familiæ iterum alius finis gratia. Ejusq́ue multipli-

4 cis. Subditorum enim reſpectu, ecce ſuprema iis Lex eſt

5 horum ſalus. Ut nimir. per confraternitatem ejusmodi virtutem iis commendent omnem, præprimis verò fidelitatem & amorem, tum ſui, Dominorum ſcil. (firmiſſimum illud Principis munimentum *Senec. l. 1. de Clem. c. 19. Lipſ. 4, Pol. 8*) à quibus ſubditi ſe tenerè amari ſentiunt, quando ſuperſtitibus iis de ſucceſſore eligendo cura eſt; tum quoque mutuum utriusque Familiæ ſubditorum. Nam quamvis hunc ſubditi tum Dominis ſuis, tum vicinis naturâ debeant, quia tamen ejus ſubditi non ſemper adeò ſunt memores, nec ſuper eo à Principe prodi poteſt Lex nec actio (quàm enim anguſta eſt, *jx. Senec. l. 1. de ira c. 27.* innocentia, ad Legem bonum eſſe? Quanto latiùs officiorum patet, quàm juris, regula? Quàm multa pietas, humanitas, liberalitas, juſtitia, fides exigunt? quæ omnia extra publicas tabulas ſunt) hinc Princeps modo, quo poteſt, meliori ſubditos ſuos cives & viros bonos efficere ſtudet. De quo fine profectò nos dubitare non ſinit expreſſa illius paſſim in inſtrumentis facta mentio, maximè confraternitatis Brandenburgico Pomeranicæ *ap. Limn. tom. 1. addit. ad l. 4. c. 8. n. 175.* auch zu Vermehrung Lieb/Freundſchafft und Verwandten/guter Nachbarſchafft zwiſchen Ihren Liebden und Uns und unſer bei-

derſeits

derſeits Unterthanen. Deinde, ut utilitatem eorum curent, denuò id docentibus verbis: umb Nutzes und Friedens willen Ihrer aller Land/Leute und Unterthanen / quippe quorum maximè intereſt, certitudine ac regula ſucceſſionis præſcriptâ pravas aliorum ſpes cohiberi *Tacit. 3. Annal. 56.* Sine certo enim Principis herede, ſine herede Regni publicas vires ad ſe quisque trahit, Cic. Subditorum, inquam, intereſt, ſcire, in cujus tandem aliquando ſint tranſituri poteſtatem, ne alienis & peregrinis ſubjiciantur Dominis. *vid. L. 34. ff. de fideicom. libert. L. 43. de act. emti.* Ex commixtione enim diverſarum gentium corruptio quoque morum & mutatio oritur Legum *Petr. Gregor. 4. de Rep. 4. num. 14.* quod *jx. eundem 10. de Rep. 5.* non cum exiguo ſubditorum videtur conjunctum periculo; maximè, ſi mutetur quicquam in LL. fundamentalibus, quæ ſtatum Reip. concernunt. Id enim ſemper inducit aliquam alterationem, quæ, utcunque parva exiſtat & exigui momenti, ſuffodit pedetentim fundamenta, quibus Reſp. ſuſtinetur. Totum inde hoc negotium clarè exponitur in formula confraternitatis Saxo-Hennebergicæ: Daß unſer beyderſeits Ort / Land- und Herrſchaffte zu Francken/dieweil ſie mehr/ als an einem Ort/ zuſammen gräntzen und ſtoſſen / inmaſſen ſie denn auch vor 200. Jahren zuſammen und in eine Herrſchafft gegen Henneberg gehörig geweſen / wenn ſie durch eine neue kräfftige Erbverbrüderung zuſammen verleibet und vereiniget würden / nicht die geringſte Wolfahrt des nachbarlichen Friedens halben wiederfahren / und inſonderheit auch das jenige verhütet werden könte / damit nicht auff unſere eines Fürſtlichen Hauſes und Stammes tödlichen und ledigen Abgang ein frembder und unnachbarer Stamm dem andern Theil zur Unruhe / Schaden und Nachtheil in derer Orten einen einſetzen möchte / auch durch denſelben allerley Ver-

neuerungen/wieder dieſer Lande alt Herkommen/Gebräuche und Gerechtigkeit / alsdenn erwecket werden könten/ etc. Hinc quoque expreſſis ſemper invicem ſibi fidem dant e.g. in confraternitate Brandenb. Pom. Ob etc. daß Ihre Liebden und derſelben Erben alsdeñ alle derſelben Mannſchafft/ ſie ſeyn Grafen/Herren/Ritter oder Knechte/Burgmanne/ Bürger und gemeiniglich Bürge/Städte/Land und Leute/ Geiſtlich und Weltlich / bey allen ihren Rechten / Ehren/ Würden/Freyheiten/allen guten Gewonheiten darbey ſchützen / ſchirmen / handhaben und behalten ſollen und wollen. Imò & inſuper ſubditis, id ſe petentibus, omne ſcriptis polliceri ſe velle, quandoque addunt, uti factum cernimus in Saxo-Brandeburgico-Haſſiaca: Daß wir uns auch / ob ſie das begehren/gegen Ihnen auff zimliche und ehrbare Form verſchreiben ſollen. Hac, inquam, prudenti de certo ſucceſſore diſpoſitione poſſunt motibus, vacante imperio Remp. turbare ſolitis, tempeſtiviter obices poni. Verùm dices?
7 Tutiùs ſubinde eſſe, à periculo longiùs abeſſe, quàm ſuperandi illius incerta ſpe teneri. Et egregium interdum gladiatorem, quanquam corporis armorumque viribus inſtructiſſimus in arenam deſcendat, exitialem plagam accipere, quam non accepiſſet, ſi certaminis nunquam feciſſet diſcri-
8 men. Fateri neceſſum habeo, quòd non ſit ea humanæ providentiæ vis ac conditio, ut, vel ad ſummum evecta faſtigium, caſui non ulterius ſubjaceat; quòdque nec Argus, quamvis totus eſſet oculeus, Mercurii inſidias evitare potuerit; cur non igitur aut violentius fatum, aut dominationis ſeu omnia innovandi libidine prurientis ingenii, quod in prioris optimi locum cedit, malè feriata vafrities Principis Anteceſſoris, etſi circumſpectiſſimam, providentiam eludat? Intereà tamen idpropter Deum non debent non orare clementem ſiniſtri conſiliorum eventûs averſionem. Sicut

cut nec iis, quos tuendæ tranquillitatis publicæ, ſeu ſalutis ſubditorum promovendæ, cura ſolicitat, idpropter, quòd illa conſilia, quæ aliàs eventu rara non ſunt, minùs dextrè cedere poſſint aliquando, veterno laborare debent vel oſcitantiâ. Cœterùm, ut ad propoſitum revertamur, ſi ad il- 9
luſtres Dominos Confratres etiam adſcendere licet, finemq; propter quem hi ſucceſſionem, conditione mortis exiſtente, certò futuram, ſtipulentur, inveſtigare, iterum pervidere datur, eum non unius eſſe generis. Et, ne dicamus, quan- 10
tum certitudo ſucceſſoris ad conſervandam autoritatem Principis faciat *vid. Curt. l. 6. c. 9.* (unde Seneca heredes appellat adminicula Auguſti, & Sueton. ſubſidia aulæ & conſortes Imperii, Plinius ſubſidia dominationis, *conf. Clapmar. de A. R. l. 2. c. 21. & l. 3. c. 10.*) quantumvè ad arcana domus: Et, ne fructum, quem capiunt ex amore ſubditorum, firmiſſimo Principatus munimento, denuò deprædicemus; hoc unicè deprehendimus, pactum ſuper hereditate pangi 11
ab iis, ut primò ſic eò laxiorem nanciſcantur occaſionem, inſculptam illam ſuis pectoribus fidem, concordiam atque ſtudium, quo optimus quisque quemlibet optimum h. e. Princeps Principem, naturaliter proſequitur, illam fraternitatem ac cognationem naturalem, quæ Regibus Principibusque inter ſe eſt (quam decorè repetitam eſſe ex ſummæ fortunæ auſpiciorumque communione cenſet Bœclerus *diſſ. Acad. de Auſpicio Regio c. 4. p. m. 267.*) feliciùs colendi manifeſtiusque exſerendi. Quem enim, quæſo, finem alium, niſi hunc, indigitant illa confraternitatis v. g. Saxo-Brandeb-Haſſiacæ verba: **umb angebohrner Lieb / rechter Treu und ſonderlicher Freundſchafft willen?** Prorſus, quaſi è tripode dictum eſſet illud pronunciatum Grotii *de J. B. & P. l. 2. c. 15. §. 5.* quo ait, fœdera quædam idem conſtituere, quod juris naturalis eſt, & non tantùm fieri inter hoſtes, qui à bello

diſcedunt, ſed olim & facta eſſe ſæpe, & aliquo modo fuiſſe neceſſaria inter eos, qui ante nihil contraxiſſent. Idque inde ortum eſſe, quòd regula illa juris naturalis: cognationem inter homines quandam eſſe à natura, ac proinde nefas eſſe, alterum ab altero lædi: ut olim ante diluvium, ita rurſus aliquo poſt diluvium tempore malis moribus eſſet obliterata.

12 Deinde, ut ex mutua & ſtabilis ſucceſſionis ſpe de defenſione, fide & concordia conſtet, atque inde familiarum ſeneſcentium ſplendor atque dignitas conſervetur *Schönborner. 2. pol. 13. Betſius d. l. p. 121. Anton. Coler. d. l. Ottho de J. P. c. 11. p. 402.* quam ſalvam manere intereſt publicè *L. 1. §. ſed etſi ſervus. ff. de ventr. inſpic.* Hinc ſolennis formula: und als nun unſer jegliche Parthey Jhres Fürſtenthums/Graffſchafften/Land und Leuten / nach laut dieſer unſer Brüderſchafft/Auf- und Ubergebung/rechter Erbe iſt/ſo ſollen und wollen wir unſer jeglicher den andern getreulich mit Landen und Leuten wider allermänniglich / niemands außgenommen/beholffen ſeyn/2c.

13 Tandem denique & ob hunc finem, qui jucundi naturam induit, ut ſciant, bona ſua ditiones atq; ſubditos, quibus tandem ampliùs præeſſe nequeunt, non ad ignotos, ſed notos & amicos probatos; non ad exteros, ſed fratres; non ad crudeles, ſed mites & concordes eſſe perventuros Dominos, *conf. ſupra n. 6. relatam formul. Saxo-Henneb.* cùm perquam lugubre ſit pertimeſcere & (ſi proles nulla reſtet) noſſe, àntiqua majorum prædia & caſtra, in quibus Pater defecit, minor crevit, ad manus externas tandem eſſe perventura *L. 38. ff. de rei vind. L. 35. de minorib. L. 6. C. de bonis. quæ lib. L. 22. C. de adminiſtr. tut. conf. Guttich. d. diſſ. th. 7. lit. b. Knipſchild. de fideicom. c. 7. n. 6. cum all.* Secus enim ubi eſt, triſtiùs repetuntur illi *ex Ecclog. 1. Virg.*

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has ſegetes? En, quo diſcordia civeis
Perduxit miſeros! En queis conſevimus agros!

vel

vel, *ſi mavis, ex Thren. Jer. c. 5. verſ. 2.* hereditas verſa eſt in alienos: domus noſtræ ad extraneos. Unde etiam Naboth vineam, velut parentum hereditatem avitam, Regi Achabo vendere noluit, *3. Reg. 21. verſ. 2. & ſeqq. conf. Knipſchild. de fideicom. c. 7. n. 1. ſeqq. c. 6. n. 49. & 336. c. 8. n. 183.* Verùm 14
enim verò nondum omnibus in hiſce, quantumvis ſatis bonis, finibus, nec in unico eorum acquieſcit excelſus illuſtrium harum animarum ſpiritus. Semper is plus ultra tendit. Scilicet omnia hæc & ſingula illuſtres Familiæ unicè ad ſuæ, cujus partes ſunt, civitati præfixum ſcopum, laudabili dicam an venerabili exemplo? ſtrenuè dirigunt. Causâ Reipublicæ nulla res iis potior eſt, *uti loquitur Tullius orat. pro Murena, conf. ejusdem l. 1. de offic. & ſomn. Scipionis.* At ve- 15
rò Reſp. Germanorum, niſi eam rectis à formis deflexiſſe proprio ac turpi teſtimonio, *ſunt verba Lampadii de Republ. Rom. Germ. P. 3. c. 1. §. 2.* conteſtari velimus, pro fine habet omnium & vel infimæ ſortis civium ſalutem, i. e. beatitudinem civilem, ſive Summum Bonum, in exercitio virtutis cum ſufficienti rerum copia conſiſtens, ſeu publicam tranquillitatem *conf. Brautlacht. epitom. Jurispr. Publ. l. 1. c. 11. n. 11. Sprenger. in Jpr. publ. p. 15. n. 2.* Quanquam olim beatæ vitæ expertes in ſola ferocia militari ſuas curas defixas habuerint majores noſtri, *quod ex Tac. l. de moribus Germanorum paſſim eluceſcit, conf. Conring. Diſſ. de Rep. antiq. vett. Germ.* Erit igitur, hoc reſpectu, uniuscujusque vel initæ 16
vel ineundæ demum à Viris Principibus in Germania confraternitatis ultimus finis publica ſalus. Et, ne de eo quicquam dubitare liceat, expreſſis eum ſuis adjicere Tabulis ſatagunt illuſtriſſimi Domini Confratres. Aſpice, ſi placet, ſæpè laudatam illam Sax. Brand. Haſſ. publicæ ſaluti in immortalitatis Fano ſuſpenſam Naumburgi A. 1614. invenies hæc: **Daß wir uns dem allem zu volge / GOtt zu Lob und Ehren/**

Ehren/und/ſonderlich wegen jetziger Läufften und vorſtehenden H. Reichs Gelegenheiten/umb gemeiner Wolfahrt willen/etc. Quin quòd ipſe Imperator Carolus IV. in confraternitatis Saxonico Haſſiácæ confirmatione de Ao. 1373. illum agnoverit in verbis: Das haben wir betrachtet/etc. und ſonderlich / daß daſſelbe H. Röm. Reich mit Beſſerungen und Einmütigkeit ſeiner Fürſten ſeeliglich gemehret und geſtärcket wird. Maximilianus II. etiam iſtum finem de confraternitate Brandenb. Pomeranica ſpecialiter prædicet in ejus confirmatione de die 18. Martii A. 1574. Darzu neben dem allen auch zu Gemüth geführet / daß angeregte Vereinigung allein zu Pflantzung und Erhaltung guter Freundſchafft und nachbarlichen Willens ſo wol zwiſchen den Obrigkeiten ſelbſt / als allerſeits Unterthanen fürgenommen/ und uns und dem H. Reich nicht allein nichts nachtheilich oder abträglich / ſondern vielmehr/nach Gelegenheit deren äuſſerſten Reichs-Gräntzen und allerhand Gefährligkeiten

18 halben/faſt nützlich und fürſtändig iſt. Et imò univerſæ Reip. intereſt, ſingulis & vel infimæ ſortis ſubditis benè eſſe, eatenus, quatenus ſine horum etiam ſalute immediatis Imperii civibus & capiti haud beatis ac ſecuris eſſe licet. Etenim dum ſinguli pugnant, univerſi vincuntur; *quod de Britannis in vita Agricolæ Tacitus pronuntiavit.* Sive, *ut Hermocrates apud Thucydid. l. 4. inquit*, dum ſinguli cladibus afficiuntur, univerſi in periculo ſunt.

19 Intereſt univerſæ Reip. ſingulos Cives eſſe bonos viros. Unde *Ariſt. 2. Pol. 2.* ſi quis unum hominem propter virtutem probat, is & civitatem beatiorem eſſe dicet, quæ virtutis magis ſit ſtudioſa.

20 Univerſæ, inquam, Reip. intereſt, ut certi ſint Principatuum ſucceſſores, ne, deficiente ſine herede Principe, in partes diſtrahantur, aliamque in regiminis formam transmutentur. Hoc enim ubi ſit exitiales diſcordiæ variique tragici tumultus

multus & inteſtina bella, ſicque omnis generis mala in totam Remp. redundant, *Remig. Feſch. de fœder. concl. 24. lit. g.* Güttich *d. diſſ. th. 7. lit. a.* Pax verò & concordia, cujus cauſam publicam eſſe conſtat, inter alias, ex *L. 21. §. 1. de captiv. & poſtlim. reverſ.* inter Imperii Proceres & membra ubi florent, & adeò hæc benè conſtituta ſunt, ibi totum corpus tale cenſetur. Secus eſt, ubi ordinum diſſenſiones ſunt Reip. venenum præcurſoresque ruinæ, omnia opportuna inſidiantibus facientes, *Liv. l. 3. Bodinus de Rep. l. 1.* At certè cau- 21
ſa & medium vix fortius aliud dabitur, ſalubriter concordiam conciliandi, quàm hæc eadem confraternitas eorum, quorum præſidio dextera Imperialis roboratur, *ut loquitur A. B. t. 3.* Ita, ut verè dici queat pia & æterna pax imperii, in cujus tranquillitate totius orbis regularitas requieſcit, *ceu habent verba Imp. Heinrici in extrav. quomodo in læſæ maj. crimine proced.* Hæc dives radix, Confraternitas, eſt ſeges civitatum, ſeminarium bonorum civium, & bonum illud, ſine quo nemo novit ſua bona, *uti ex Paſchal. in legat. c. 53. habet Carpzov. d. diſſ. th. 6. n. 36.* Nec quicquam officit judi- 22
cium Sleidani, in fine orationis ad Principes Imperii: Fœdus, inquientis, per omnem Germaniam & quàm latè Imperium patet unicum eſſe debebat, totius Reipubl. ſpectans incolumitatem. Nunc verò plurima ſunt ſeparatim & inter ſingulos. Quod eſt maximum, procul dubio, & alienationis animorum, & diffidentiæ, & futuræ diſſipationis argumentum. Tandem, quando ultimus actionum no- 23
ſtrarum finis vel talis eſt in certo genere, genere nempe actionum civilium, vel (poſtquam Chriſti militiæ nomen dedimus) abſolutè ultimus, & ad quem omnia ſimpliciter referuntur, aut ſaltim referri debent, DEI nimirum gloria, haud dubiè is in confraternitatis fœdere quoque intendetur. Proinde quis eſt, qui eum negare auſit, niſi ſi cui

aut ſiniſtra præſumtio confidentiam peperit, aut minùs attenta verba ſuprà n. 16. citatæ formulæ: GOtt zu Lob und Ehren? Et hæc finem confraternitatum meritò finient.
24 Niſi fortè unicum hoc adhuc addendum reſtat, quòd Reformatio Imp. Friderici de A. 1441. art. 11. ibi: Daß im gantzen Röm. Reich nun fürbaß kein Bündnüs / Vereinigung/etc. ſollen auffgerichtet werden/auch die Alten alle abgethan / licet ita à Statibus approbata eſſet & in Imperio recepta, uti non fuit unquam, nec eſt hodie; item, quanquam Ordinatione Wormatienſi A. 1495. à Maximiliano I. latâ von Handhabung des Friedens / ita prior non eſſet, nec per hanc, utpote poſteriorem, correcta *arg. l. fin. ff. de conſtit. Princip.* uti prior eſt, & implicitè correcta, ſub titulo: Die Königl. Majeſtät ſoll kein Krieg anfahen/verbis: Bündnüs die dem Reich zu Schaden/etc. quòd, inquàm, tamen ad illicita fœdera reſtringenda fuiſſet; nullatenus autem opponenda his confraternitatibus, utpote publicæ pacis & quietis cauſa ſuſceptis: Cujusmodi enim quæ ſunt pro benè factis habentur, etſi contra jus facta fuerint, *Gloſſ. in can. hæc quippe cauſ. 3. q. 6. & can. quid enim cauſ. 23. q. 5. conf. Reinking. de R. S. & E. l. 1. claſſ. 4. c. 18. n. 8.* tantusque publicæ utilitatis favor eſt, ut ea, quæ publicè utilia ſunt, non includantur his, quæ Lege prohibentur *Carpzov. th. 40. 41.*
25 *n. 72. 73.* Denique, ut & hoc attingamus, Confratres neutiquam pro fine habent mortem, ſed ſucceſſionem poſt mortem. Dicis? Certitudo tamen ſucceſſionis minimùm præbebit occaſionem voto captandæ mortis. Regero: Quamvis contingat aliquando, ut quis

Fortè ſibi introrſum & ſub lingua immurmuret: ô ſi
Iſtius ebullet præclarum funus; & ô ſi
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule: pupillumvè utinam, quem proximus heres

Impel-

Impello, expungam! *Perſius Sat. 2.*
Etenim - - - *quid non mortalia pectora cogis,*
Auri ſacra fames? *Virgil.*

Non tamen id præſumitur in univerſum de Germanis, quoniam eorum plerique boni ſunt *Job. Bolognetus ad L. ult. n. 66. C. de pact. Beſ. d. tr. c. 5. p. 110.* & quibus nulli mortalium fide aut armis ſuperiores, *Tac. de mor. Germ.* Imò, ſi daremus, quòd contingere poſſit, ut vel inter duodecim eorum Judas aliquis reperiatur; id tamen de VIRORUM PRINCIPUM nullo ſuſpicandum erit, quippe quorum eximia dignitas, qua pollent, & in quibus integritas lumine clariori, quàm in aliis præfulgere ſolet hominibus, *L. 8. C. de ſumm. Trin.* id non fert. Cur non enim rectè potiùs de iis ſentiamus, quàm pravè? Præcipuè, quia Chriſtiani ſunt & longè meliora docti. Accedit, quòd ipſi Domini Confratres per ſolennem proteſtationem, **alſo/wäre es/das GOtt verhüte/** quamlibet ſiniſtram ſuſpitionem à ſe declinent. Ut taceam, quòd, ſi certitudinem ſucceſſionis cauſam dare voto illi quis dicat, nullus videam, cur bonis moribus conveniat (quod de fœdere confraternitatis communiter negant) donatio mortis cauſa, nuncupatò facta inſtitutio heredis, ſubſtitutio pupillaris, & legitima hereditas; cùm omnibus his caſibus quis certus eſſe poſſit hereditatis ſibi, conditione exiſtente, deferendæ. Nunc porrò, pro ratione methodi promiſſæ, de cauſa Confraternitatem efficiente nonnihil adjiciendum erit.

§. II. Efficiens quando vel principalis eſt, vel inſtrumentalis, dicimus, Confraternitatem principaliter fieri per confœderandorũ placitum ac conſenſum. Hic ex principio actionum humanarum proximo, proæreſi, æſtimandus eſt. Quæ cùm ſit actus voluntatis, & quidem ejusmodi, quem præceſſit aliqua deliberatio, *Hornej. in Philoſ. morali l. 3. c. 4.* 1

§. 22. Simul inde elicitur, quòd conſenſum præcedere debeat ſcientia ſive cognitio actionis, nempe confraternitatis ineundæ, & mediorum; (quia ſecus fruſtra de ea ſuſciperetur deliberatio) notitiam verò ſequi voluntas, quæ demum, quando duorum eſt pluriumvè, dicitur conſenſus *L. 1. ff. de pact.* Conſentientes autem dicuntur idem intelligere, idemque velle. Ulteriùs, quia omnis actio ex proæreſi inſtituta libera eſt, liber etiam conſenſus hîc adſit oportet. Aliàs enim nihil ille minus erit, quàm conſenſûs, *vid. Hahn. ad Weſ. n. 5. de pactis.* Verùm, quia hujus conſenſus expreſſa mentio definitionem non ingredietur, ſed is magis ſupponetur, pergo ad cauſam inſtrumentalem, unde etiam differentia deſumenda veniet.
2 Ad modum verò inſtrumenti ſeu medii ſe habet pactum ſucceſſorium, acquiſitivum hereditatis, quam pars imporlis reliquerit. Hujus de pacti
3 juſtitia ante omnia conſtare debet. Quamvis enim confraternitates ratione finis & objecti (utpote à quorum bonitate actio moralis bona potiſſimùm ſuam derivat bonitatem & perfectionem) optimas eſſe demonſtremus; bonæ tamen duntaxat forent ſecundum quid & reſpectu unius alteriusvè perfectionis, ſi modo vel unica iis debita circumſtantia alia deeſſet, & inde malæ: malum ſiquidem naſcitur ex quolibet defectu, bonum verò nonniſi ex integra cauſa. Unde *Ariſtot. 3. Eth. 7. t. 94.* rectè dicit: peccata committuntur alia, quòd id agitur, quod non oportet: alia, quòd non, ut oportet: alia quòd non, quo tempore oportet, aut aliquid hujusmodi, *conf. Horn. l. 2. c. 7. n. 17.* Hoc igi-
4 tur demonſtrandum venit: an de viventis hereditate deferenda paciſci quisquam poſſit? Familiare JCtis eſt, quod dicunt: paciſci, contrahere &c. quis poteſt, qui naturâ vel Lege non eſt prohibitus, *Hahn. d. l.* Hîc, præſuppoſito, aliquem à natura non impediri, tantùm de Lege quærimus.

Jus

Jus autem ſive Lex vel naturæ eſt, vel Gentium, vel civilis, *juxta tit. Inſt. de J. N. G. & C.* Videndum igitur priùs de naturæ & Gentium jure; contra quæ nos nec facere poſſe credendum eſt, *arg. L. 15. ff. de condit. inſtit.* Neutri verò 5
horum pactum ejuſmodi repugnare, ſed ita potiùs juris naturalis Gentiumque reductivè eſſe, *ut loquitur Grotius*, probatur hoc modo; Si pacta ſucceſſoria, ſeu de viventis hereditate, violarent naturæ jus, quomodo vel olim militum de ſuccedendo pactum *per l. 19. C. de pact.* valere, vel hodie inter illuſtres Germaniæ familias obtinere & Imperatoriâ quoq; autoritate confirmari potuêre? Adeò enim naturæ jus immutabile eſt, ut nec à Deo quidem mutari queat, *Grot. de J. B. & P. l. 1. c. 1. n. 10.* Multò igitur minus homo vel Lex civilis in iis diſpenſare poterit. Contra Gentium jura ſi fiunt 6
ejuſmodi pacta, aut contra omnium Gentium jura fient, aut duntaxat multarum. Verùm tam omnium, quàm multarum voluntate prohibitionem horum pactorum vim obligandi nactam eſſe, id affirmantis erit probare, *per L. 2. ff. de probat.* ex uſu continuo & teſtimonio peritorum *Grot. d. l. n. 14.* Quod fortè nimis ſerò fiet. Jure civili Juſtinia- 7
neo certum quidem eſt inter omnes ex *L. 4. C. de inutil. ſtip. l. 61. ff. de V. O. l. fin. de ſuis & legit. her. l. 6. l. 19. C. de pact. &c.* neque dari neque adimi pacto poſſe hereditatem adeò, ut neque naturalis ex tali pacto oriatur obligatio, *l. 5. C. de pactis conv.* ibi: nullo modo debentur, *l. 15. C. de pactis*, ibi: neque ullam obligationem, *d. l. 4. C. de inutil. ſtip.* ibi: nullius momenti, neque juramento, *vid. Dn. Hahn. de J. R. concl. 70. n. 2.* neque ſtipulatione pœnali confirmari queat, *d. l. 61. ff. de V. O. conf. Knipſchild. de fideicom. c. 6. n. 35. ſeqq. Herm. Hermes d. c. & n.* Verùm, ut olim expreſſæ Legis e- 8
rat, duplicem ſaltem modum hereditatis deferendæ permittere: ex teſtamento & ab inteſtato *§. fin. J. per quas perſ.*

cuiq. acq. l. 1. 2. & 3. ff. de her. pet. Ita hodie cõnſuetudinis non minor vis eſſe debet, *arg. §. pen. Inſt. de J. N. G. & C. l. 32. & ſeqq. ff. de LL. l. 2. C. quæ ſit longa conſuetudo.* tertium adjicere: præſertim, cùm ratio Legis 12. Tabb. ex qua omnis ſucceſſio fuit, *Frantzk. Ex. 8. q. 10.* non tam fuerit ex jure naturæ, quàm inſtituto potius civili petita (*quod inde colligit Herm. Hermes d. l. quòd Imp. Leo Nov. 19. pactum hoc probârit, quem tamen non probabile ſit, naturali rationi contrarium ſtatuiſſe*) *conf. Habn. ad Weſ. n. 1. tit. qui teſtam. fac. poſſ. p. 352.* Maximè tamen ea pacta hodie propter confraterni-
9 tates valere tradit *Knipſchild. d. l. n. 44. ſeqq.* Accedit, quòd illa Imperator ſemper confirmet, adjiciatque clauſulas ſalutares v. g. Carolus IV. in confirmatione Sax. Haſſ. de A. 1373. So ſetzen / erkennen und läutern wir mit gutem Vorraht / rechtem Wiſſen / mit Käyſerl. Geſetze / das ewig taugen ſoll / und auch von Käyſerl. Macht / Vollkommenheit / daß alle und jegliche unſerer Vorfahren an dem Röm. Reich Käyſ. und Könige / Käyſerliche beſchriebene und unbeſchriebene Rechte / Geſetze / Behaltung / Ubungen und Gewonheiten der Lande / rc. alsfern ſie ſolche obgeſchriebene Sachen und Stücke anrühren mögen / untüglich / unkräfftig und unmächtig ſeyn und bleiben ſollen / item pœnam in caſum contraventionis: und wer der were / der darwider jecht freventlichen thäte / der ſoll / als offt das geſchicht / 1000. Marck lötiges Goldes rc. verfallen ſeyn. Quæ ſola confirmatio ad eorum validitatem ſufficeret, *arg. l. 5. C. de legation. l. 1. & 2. C. ut digni. ordo ſerv. Carpz. d. diff. th. 43. Schönborn. 2. Pol. 13. Herm. Hermes d. l.*

1 §. III. Commodus hîc nobis trajectus eſt ad materiam Confraternitatum. Et licet, Philoſophis paſſim id inculcantibus, alia materia fit ex qua, alia in qua, alia denique circa quam; Heîc tamen, ubi de accidente ſermo eſt, priorem

rem invenire haud licet. Materiam verò in qua, ſeu ſubje- 2
ctum, in quo accidens illud, confraternitas, recipitur & eſt, ipſa rubrica ſuppeditat. Nunc igitur hoc modò addendum, quid familiarum,& quid illuſtrium familiarum nomine veniat ? Scilicet Familiæ vocabulum (quod ad res nonnun- 3
quam relatum pro ſubſtantia & hereditate bonorum accipitur, *l. 195. ff. de V. S.*) eo ſenſu, quo ad perſonas deducitur ſumimus. Idque non eo modo, quo refertur ad corpus, quod 4
jure proprio ; ſed quod communi univerſæ cognationis continetur, ſeu, quod eſt univerſa agnatorum gentiliumq; cognatio i. e. eorum,qui ex eodem Patrefam. originem gentemque ſuam trahunt, etiamſi ſinguli propriam alant familiam, ſuique juris omnes exiſtant, vel adhuc in poteſtate ſint, *d. l. 195. & ibi Gœdd.* §. *3. n. 6.* &, quia etiam ſic adhuc co- 5
gnatos comprehendit, *arg. l. 77.* §. *28. ff. de leg. 2. & l. fin. C. de V. S.* ſolùm hic ſtat pro agnatis, qui de eodem ſanguine procedunt, maſculis, idem cognomen eademque inſignia geſtantibus, die eines Stammes und Nahmens ſeyn / einerley Schild und Helm haben/atque ita fœminas excludit, *vid. Knipſchild. de fideicom. c. 1. à n. 22. usq. ad 47.* Quanquam 6
non diffitear ratione finis unius alteriusvè, mediati tamen, participes reddi juris confraternitatis, à maſculis initæ, perſonas cognatas, ob generalitatem verborum : Unſerm Lande und den Unſern zu Friede. Mediati, inquam. Quòd e- 7
nim proximi, qui hîc intenditur, finis, ſucceſſionis, hodierna Germaniæ de ſuccedendo in Principatibus conſuetudo fœminas capaces non faciat, teſtatur Knipſchild. *de fideic. c. 8. n 188. 206. & ſeqq.* Cum Principatibus enim & adminiſtratio ac jurisdictio ad eas perveniret : At fœminæ ab omnibus officiis civilibus vel publicis remotæ ſunt ; & ideò nec Judices eſſe poſſunt, nec Magiſtratum gerere, *l. 2. ff. de R. J.* Idque meritò. Remp. enim gerere, ſi benè fiat, eſt onus 8
valdè

valdè grave, cui ferendo humeri muliebres admodum ſunt impares. Unde paſſim in jure noſtro mulieres dicuntur fragiles *l.1. §.pen.C. de rei uxor. act.* infirmæ. *l. 9. pr. ff. de jur. & fact. ignor.* imbecilles, *l. 23. C. de nuptiis. l. 2. §. 2. ff. ad SCt. Vellej.* Ex quo ipſas non tantùm facile circumveniri, *Nov. 97. c 3. verſ. nolumus igitur*, ſed etiam ipſarummet conſilium adverſus propria commoda laborare ſcribunt Impp. Honor. & Theodoſ. *l. 4. C. de ſponſal.* Id quod illa candidè ap. Euripidem fatetur: *Mulieres ſumus, ad omnia bona conſilia ineptiſſimæ, malorum autem omnium artifices ſapientiſſimæ.* Nam, *ut Seneca ait*, Deus iis pectus inſtruxit dolis, ſed vim negavit, nec conſtantia in illis ulla, *Propert. 2. Eleg.*

Nulla diu fœmina pondus habet.

Quomodo igitur Remp. feliciter adminiſtrabunt? Sanè ipſe Deus miſeram cenſet eſſe Remp. eiq; ferè maledicit, cui habenas moderatur fœmina, *Eſa. 3. verſ. 11. & 12.* Hinc facetè quidem, rectè tamen Aventinus: So bald die Weiber regieren/bedeut es nichts guts; Man ſchau: nur drauff/ es gehet an ein Verderben/& paulò ante de regno Ægypti: Es war ſchon von GOtt zuvor beſchloſſen / daß es zerbrochen werden ſolte/drumb muſte es zuletzt auf ein Weibesbild fal-
9 len. Præter hæc ordinariè à ſucceſſione in feudis arcentur,
1. F. 1. §. hoc autem not. 1. F. 8. §. 2. 2. F. 11. verſ. ad filias. 2. F. 50.
Cujus rationem Herm. Hermes *F J. P. c. 1. n. 15.* putat inter
alias eſſe hanc, quia ſecreta (de quibus Vaſallus domino in
damno eſſe non debet *1. F. 6. & 7.*) ſibi concredita celare
non poſſunt. Celant enim (juxta vulgatum) mulieres &
10 pueri, quod ignorant. Quanquam nec iterum inficier, quòd multis in familiis introductum eſſe Dd. teſtentur, ut fœminis locus in ſucceſſione pateat, nullo exiſtente fratre, *Magnif. Dn. D. Struve Syntagm. Jur. feud. c. 9. §. 8. n. 8.* Quin & ipſe Archi-Ducatus Auſtriæ, quamvis præ reliquis Ducatibus

tibus permultis ſuperbiat prærogativis & privilegiis, non excludit fœminas, quando expreſsè dicitur apud *Lim. l. 5. c. 2 p. 38.* Wo aber bemeldte Fürſten unerbſam abgiengen / ſo ſoll das Hertzogthumb und die Land an ſeine älti ſte verlaſſene Tochter fallen. Quocirca, ſi conſuetudine introductum 11
eſt, ut fœminæ ſuccedant, nec Lex, nec patrius mos aliter jubeat, mulieres ſceptri capaces eſſe concludunt Dieterich *in not. ad A. B. tit. 7. Lipſ. 2. Pol. 3. Ottho de J. P. c. 17. Libenthal. Coll. Pol. Ex 6. q. 5. conf. Arniſ. c. 2. de Rep. S. 12. Schönborn. 2. Pol. 12.* Quod ipſum etiam procedit, ſi feudum 12
ſit fœmineum, acquiſitum ſcil. à fœmina, *Magnif. Dn. D. Struv. Syntagm. Jur. Feud. cap. 9. th. 8. num. 5. add. Schnobel. Diſp. Feud. 2. theſ. 2. & 5. D. 9. theſ. 17. & ſeqq.* Ratio, quoniam qualitas perſonæ, feudum ab initio acquirentis, iisdem conditionibus ad deſcendentes transmiſſa cenſetur. Unde & in Comitatu, qui à fœmina originem habet, ejusdem deſcendentes jure primogenituræ ſuccedunt; feudum tamen illud priùs defertur maſculis, &, his deficientibus, demum fœminis *Dn. Struve d. l.* Adeò, ut familiam, quæ fœminæ beneficio feudum conſecuta eſt, eum ſexum ab illo nova conventione excludere, & id in aliam familiam transferre poſſe, iniqvum, odioſum, à ratione abhorrens & cum ſumma ingratitudine conjunctum videatur Betſio *de pact. fam. illuſtr. c. 4. p. 87.* niſi adhibitus ſit conſenſus fœminarum, quæ extant tempore pacti, deque quarum præjudicio agitur *Herm. Hermes F. J. P. c. 14. n. 54.* Verùm, quando 13
ab allodialibus, etſi feudum non ſit fœmineum, excluduntur per verba: Auch aller anderer fahrender Haab / nichts außgeſchloſſen / beweglich oder unbeweglich ꝛc. impiumne erit filias privare eo, quod jure naturæ ipſis debetur *L. 4. C. de liberis præteritis?* Reſpondet Carpzov. *de confr. Sax. Haſſ. concl. 56.* eas nunquam penitus excludi. Ratione do-

tium enim, de quibus uti filiabus adhuc indotatis utique proſpiciendum; ita & id ſemper ſibi curæ habere illuſtriſſimos Confratres, ne filiæ illuſtres ab omnibus bonis paternis, tanquã extraneæ & indignæ, prorſus remotæ & excluſæ videantur. Unde ſolenne inſtrumentis: Ob einige unter Uns vorgenandten Partheyen ohne ehliche Männliche Gebuhrt abgienge/und doch Fräulein deſſelben abgegangenen Stammes/die zu der heiligen Ehe noch nicht außgeſetzet/ nach ſich ließ/daß alsdenn die ander Parthey/ auff die des abgegangenen Fürſtenthumb und Land inmaſſen/ wie vor geſchrieben ſtehet/ verſtorben were/dieſelben Fräulein/ als viel der wären/ jegliche beſonders außſetzen und berathen ſoll mit (--) Gulden ꝛc. Eodem modo reſpondet Güttich/*concl.5. lit. h* & addit, quòd fœminæ tamẽ hîc ex parte fiant heredes, nullus verò heres contra factum defuncti venire poſſit vel debeat. Cœterùm & viduæ ſalva ſemper ſua habent jura, usq; adeò, ut, ſi nondum certi quid de iis conventum, familia ſuccedens ad ſatisfactionem obſtringatur. Quæ omnia
14 docent formulæ. Ut verò tandem ad propoſitum revertamur, neque familiam conſtituere dicendus eſt Imperator & Rex Romanorum. Dignitas enim iſthæc tantùm perſonalis eſt, & ad heredes vel proximos agnatos non tranſit, cùm ex quacunque familia Germanica illuſtri Rex & Imperator ab Electoribus liberè eligi poſſint, *A. B. t. 1. & 2. per tot. conf. Reink. de R. S. & E. l. 1. claſſ. 3. c. 2. n. 20. & 21. ubi refert verſus Guntheri:*

Regibus eſt aliis potiundi jure paterno
Certa fides, Sceptrumq; Patris novus accipit heres:
Nos, quibus eſt melior libertas, jure vetuſto,
Orba ſuo quoties vacat inclyta Principe ſedes,
Quodlibet arbitrium ſtatuendi Regis habemus.

adeò, ut ipſe Imprator; in capitulatione ſua inter alia juramen-

mento confirmare & promittere teneatur, ſe nunquam fa-
ctūrum, ut hereditarium fiat Imperium, *vid. capit. moderni invictiſſ. Leopoldi art. 36.* Quatenus igitur quis Imperator vel Rex Germanorum eſt confraternitatis hujus ſubjectum eſſe nullus poterit. Perinde, ac nec III. Perſonæ Eccle- 15
ſiaſticæ, veluti Papa, Cardinales, Electores Eccleſiaſtici &c. ob rationis identitatem; quòd & horum dignitas cum ipſis perſonis extinguatur. Quod & IV. verum eſt de or- 16
dinum, quorum ſuprà mentionem injecimus, equitibus, *vid. Knipſchild c. 1. à n. 172. usq; ad fin.* Et hæc quoad prius. Poſterius hujus §. membrum prolixis exponere nil attinet. Uſus docet, illuſtrium duntaxat titulo honorari in 17
Germania illos, qui ſuperiores ſunt nobilibus ſtrictè ita dictis, ſeu illis, qui ſunt infra Barones & ſupra plebejos. Supremam illuſtrem familiam conſtituunt V. Electores ſe- 18
culares. Nam horum functiones ex aula veterum Regum Francorum originem ſuam trahere quamvis indubium ſit per ea, quæ tradit *Lehman. l. 2. chron. ſpir. c. 1. & ſeqq.* & tum, & ſequentibus temporibus, *juxta eundem ibidem*, non ad certas familias fuiſſe reſtrictas; ſed, pro autoritate cujusque & meritis, à Regibus collatas; Attamen hoc hodie aliter ſe habere manifeſtum eſt. Quanquam de tempore, quo iis familiis plerisque, quæ hodie his dignitatum apicibus corruſcant, eæ propriæ ac hereditariæ factæ fuerint, non adeò conſtet. De regno quidem Bohemiæ, electitium an eſſet, an ſucceſſivum, antehac etiam rès inter Regem & ſtatus controverſa, nec tam atramento, quàm ſanguine diſputata fuit; ſed jam nimiùm certa eſt, poſtquam Ferdinandus armis ſuperior Familiæ Auſtriacæ id fecit hereditarium, *ſicut aſſerit Herm. Hermes F. J. P. c. 18. q. 4.* Electorum familiis inferior, cæteris verò omnibus ſuperior 19
eſt Archi-Ducum familia, ſoliquè Auſtiacæ primùm tribu-

 ta &

20 ta & hodienum in quarto modo propria. Hanc excipit fa-
milia Principum ſimpliciter talium (ſunt enim & Princi-
pes, qui ſimul Electores, Duces &c.) qualis Anhaltinorum,
qui neque Duces neque Marchiones ſunt, *Cluten. Sylloge re-
rum quotid. concl. 26. lit. c. add. Reinking. de R.S. & E. l. 1. claſſ.
4. c. 8.* Principem tamen locum inter reliquos omnes te-
nent; Fortè, quia ea familia omnium vetuſtiſſima. Dicitur
enim Aſcania & originem ducere ab Aſcano, filio Gomeri,
nepote Japethi, pronepote Noæ Patriarchæ, cuſtode ſacri
ignis, h. e. religionis & doctrinæ, *uti habet Limn. de J. P. l. 5.
21 c. 3. in pr.* Deinde ſequntur Magni Duces: Duces: Comites
Palatini; Marchiones ſeu Marggravii: Landgravii: Burg-
gravii: Comites: Barones. *vid. Knipſchild. d. c. 1. à n. 106. usq.
22 ad n. 168.* Sed in nobilium, quos ſupra determinavimus, fa-
miliis an etiam confraternitas ſubſiſtere poterit? Imme-
diatè equidem Imperio ſubjecti in territoriis & diſtricti-
bus ſuis tantum poſſe dicuntur, quantum poſſunt alii Prin-
cipes & ordines in ſuis, imò jura Principum obtinere & ma-
jori libertate frui, quàm Comites & Barones Auſtriaci *Knip-
ſchild.. c. 6. n. 67.* Ut tamen familiæ eorum illuſtres appel-
lentur (quod quidem ad ſubjectum confraternitatum re-
quirunt Dn. Hahn. *d. J. R. concl. 75. n. 3. cum all.* & Güttich
Diſp. de confrat. th. 4.) neſcio, an hactenus in Germania re-
ceptus loquendi uſus ferat? Quanquam dubitandum non
ſit, quin adulatio multa invenerit, amplificaverit, novave-
rit; ſed non ſtatim detrectare iſta aut abolere ne Pruden-
tes quidem potuerunt, & admiſſo ſemel exemplo, inter pa-
res pro injuria eſt, imparibus titulis ornari. Quo factum
eſſe judicat Clariſſ. Bœclerus, *diſſ. de elegantia moris civilis
& aulici p. m. 670.* ut, quod adulatio à principio fuerat,
paulatim ratio fieret. Cœterum in titulis ſumus hodie fa-
ciles & liberales, non adeò avari. ut antiqui, ſed ferè prodigi

ac

ac luxurioſi, *Dn. D. Johan. Andr. Gerhard. qq. contr. in jure publico hexade 9. q. 5.* Tandem hoc circa ſubjectum con- 23
fraternitatum adhuc notandum, quòd id eſſe poſſit unica, vel paulò plures perſonæ: dummodò tota, quæ fuit l. futura eſt, familia in iis ſuſtentetur, ſpesque certa heredum adſit, niſi fruſtra adjiciendam putaverint clauſulam: ſi ſine prole deceſſero. Vidimus igitur hactenus de materia in qua. 24
Jam vehimur ad materiam circa quam, ſive ad objectum, circa quod actus confraternitatis verſatur. Hoc duabus conſtat partibus, quæ id in Eſſe completi objecti conſtituunt, materiali & formali. Materiale ſeu res ipſa, circa quam 25
confraternitas occupatur, eſt hereditas illius, qui prior improlis decedit; ſumtô vocabulô hereditatis tum objectivè (*uti ſumit Dn. D. Hahn. ad Weſ. n. 2. tit. de her. pet.*) ſive pro illo, quod relictum eſt à defuncto; pro univerſitate bonorum; toto illo univerſali & confuſo *L. 119. ff. de V. S. L. 50. de her. pet. L. 16. §. 4. eodem*, augmentum recipiente & decrementum, *l. 178. §. 1. de V. S.* Erbſchafft/ Verlaſſenſchafft/ Nachlaß/ comprehendente bona tam feudalia, quàm allodialia ſeu patrimonialia, tum pro jure (facultate) defuncti circa relicta. Formale eſt hereditas, quatenus eſt acqui- 26
renda per pactum ſucceſſorium, conditione mortis exiſtente. Utrumqne clarè exponitur in confirmatione Carolina confraternitatis Saxonico Haſſiacæ. Und haben denn ꝛc. was das Fürſtenthumb ꝛc. mit ſeinen Fürſtlichen Ehren/ Rechten und Würden/ Graffſchafften/ Landen/ Mañſchafften/ Lehen/ Geiſtlichen uñ Weltlichen/ Stättẽ/ Veſten/ Bürgern/ Leuten/ Gütern und Zugehörungen/ nichts außgenommen/ als rechten ehlichen und dergleichen Mitgeerben/ Gemeinern uñ Fürſten gnädiglichen verliehẽ. Ubi controver- 27
titur: An etiam Electoratus poſſit eſſe objectum pacti confraternitatis? Pro negativa tam ratione dignitatis facit,

 quòd

quòd ea non dependeat à diſpoſitione hominis, ſed Legis *tit. 7. A. B.* quàm reſpectu ditionis Electoralis, quòd Electoralis dignitas radicaliter in aliqua ditione ſit fundata, eamque, ceu umbra corpus, ſubſequatur, ita, ut absque terra ea (ſi fortè de hac ſola paciſci velint, cùm de dignitate, per jam dicta, non poſſint) eſſe & ſubſiſtere haud valeat tit. 29. A. B. *ubi Dom. Arum. Diſc. 6. theſ. 27. & Rumelinus P. 1. Diſſert. 6. th. 17.* ſcil. ne officium Electorale ſit ſine reditu, nec reditus Electoralis ſine dignitate, *ut ait Dionyſius Gothofredus vid. Carpzov. d. diſſ. th. 58. num. 34. ſeq.* Reſpondet Güttich *th. 5. lit. b.* Etſi Electoratus etiam in pacto comprehendatur; manere tamen eum & dependere à lege; nec etiam in commercio hominis eſſe (non enim tam vi pacti, quàm inveſtituræ de omnibus bonis à Cæſarea majeſtate factæ deferri eum putat.) Sed, quemadmodum, ſi eveniret in quadam Electorali domo, ut illa ſtirpitus extingueretur, Imperatori integrum ſit, cui velit dignitatem Electoralem cum annexis conferre, deque illa inveſtire; ſic etiam ipſi liberum eſſe, vivente adhuc familia ſub modo expectativo aliam, in caſum contingentiæ, de Electoratu vacante inveſtire, non ſecus, ac in reliquis Feudis *conf. Arum. ad A. B. Diſc. 6. th. 6. Lampad. de Rep. Rom. Germ. P. 3. c. 4. n.*
28 *9. Herm. Hermes F. J. P. c. 14. n. 52.* Præterea, nec illud dubio caret; An licitè fiat ejusmodi ſubditorum ad aliam familiam transmiſſio? Sanè, ſi cogitemus, Principem non tam Dominum, quam Gubernatorem, Cuſtodem & Protectorem ſubditorum eſſe, ejusq; ſublimitatem & autoritatem quandoque ex populi proceſſiſſe voluntate, non videtur ipſi tributa tanta poteſtas, ut ſubditos facere poſſit, licet poſt mortem ſuam, alieno Dominio ſubjectos *arg. Nov. 149. c. 3. N. 161. c. 2.* Veruntamen, ſi rurſus penſitemus, quòd, cùm populus alienatur, propriè non alienentur ipſi homines,

nes,

nes, ſed jus perpetuum ipſos regendi, quà populus ſunt, *Grot. l. 1. de I. B. & P. c. 3. n. 12.* aliud dicendum videtur. Dicis? Ne hoc quidem poſſe Principem, ſi populi voluntate delatum ei ſit jus eum regendi: quia hoc non præſumatur populus voluiſſe, *Grot. d. l. n. 13.* ſed id, quod maximè expedit *Grot. l. 2. c. 7. n. 14.* quale quid eſt, ut ſucceſſio ſtet inter eos, qui deſcendunt à primo Principe, utpote cujus familia ob nobilitatem electa cenſetur; iis verò deficientibus Principatus redeat ad populum. An dico, Principatûs ejusmodi in Germania vix dari, qui populi voluntate ſunt delati; ſed vel pleno modo à Principibus poſſideri inque patrimonio eſſe, vel tanquam Feuda ab Imperio dependere, Aut ſi dentur, Rectores eorum non, niſi cum conſenſu populi, hujusmodi confraternitatem pangere poſſe *idem d. li. 1. c. 3. n. 13.* Tantum de materia, pro inſtituti ratione.

§. IV. Hoc ſaltim reſtabit unum, ut brevibus de forma confraternitatum diſpiciamus. Forma, vel, ſi mavis ratio formalis, confraternitatis noſtræ, per quam eſt confraternitas, communiter ſtatuitur eſſe paciſcentiũ de mutua ſucceſſione conventio, *vid. Dn. Habn. de J. R. concl 75. n. 7. cum all.* item confirmatio Superioris *Idem d. l. &* Gutttich *th. 6.* Quod ſi verum eſt jam ex his omnibus talis poteſt elici confraternitatis definitio, quòd ſit nihil aliud, quàm *duarũ pluriumve illuſtrium familiarum, ob ſucceſſionem in Principatibus & bonis alterutrâ illarum exſtinctâ certò futuram, per pactum ſucceſſorium, à ſuperiori confirmatum, facta hereditaria confœderatio. Genus* ponitur confœderatio hæreditaria: qui terminus complexus hîc non ſumitur pro actione; quia ſic non poſſet prædicari de definito in quid, quod tamen ad genus requiritur. Quis enim diceret: confraternitas eſt actio? Sumitur igitur pro unione, quæ per actionem confœderativam producitur,

citur, conſiſtente in mutua obligatione. *Differentia* deſumta eſt 1. à fine proximo, ſucceſſione. 2. à ſubjecto, quod ſunt familiæ & quidem illuſtres. 3. ab objecto, Principatibus & bonis. 3. à cauſa efficiente inſtrumentali, quam indigitant verba: per pactum ſucceſſorium 4. à forma, confirmatione Imperatoris ſive ſuperioris. His itaque caput primum abſolutum eſt. Pergimus ad

CAP. II.

DE DIVISIONE.

I.

GENERIS IN SPECIES.

1 §. I. MElioris diſtinctionis cauſa poſſunt confraternitates dividi ratione objecti in univerſales & particulares. Illæ ſunt, quæ ſuper omnibus paciſcentium Principatibus univerſoque Patrimonio ineuntur; Hæ, quæ duntaxat ſuper certo (ſi plures teneant) Principatu vel
2 certi Principatus parte. Ubi hoc advertas, non ſtatim particulares dicendas eſſe eas, in quibus certa pecuniæ ſumma reſervatur illi, qui familiam finit. Servatur enim &
3 excipitur ea ferè ſemper. Fortè, ne teſtandi facultate ipſi omninò ademtâ, in dubium vocetur ipſe contractus, *Betſius de pact. fam. c. 5. p. 125.* (quanquam nec hoc abſonum ſit in jure, ut illa per indirectnm alicui adimatur, v. g. Monacho per ingreſſum Monaſterii *auth. in-*
4 *greſſi. C. de SS. Eccl.* cui omnia acquirit.) Sed, ſicut in ſimili ea, quæ rarò accidunt, non temerè in agendis negotiis computantur *L. 64. ff. de R. J.* Ita hîc ob modicum id, quod extrahitur, pactum confraternitatis non degenerat in particulare; ſed à potiori denominationem univerſalis retinet.

1 §. II. Suntque iterum vel univerſales ex utroque latere;

latere; vel univerſales ex uno, particulares ex altero; vel deniq; ex utroq; particulares. Priorum exemplum ſe ſiſtit ſæpè 2
celebrata & omnium antiquiſſima Confraternitas Saxonico Haſſiaca. Id quod patet ex inſtrumento ſuperiùs *c. 1. S. 2. §. 3. n. 26.* jam eatenus allato. Univerſalium ex uno, particu- 3
larium ex altero latere individuum fuit etiam non una vice laudata Brandeburgico Pomeranica. Brandenburgenſibus enim Marchionibus jus in omni Pomerania conſtitutum fuiſſe clarè teſtantur verba: **Wir Johann Georg V. G. G. Marggrav zu Brandenburg/ꝛc. Nachdem wir und unſere Erben ꝛc. an der Hochgebohrnen Fürſten / unſerer freundlichen lieben Oheimen/Schwäger und Söhns / allen Hertzogen zu Stettin / Pommern/ etc. Landen und Leuten die geſammte Händ und Anwartung haben / etc.** Pomeraniæ verò Duces, glorioſæ memoriæ, ſucceſſionem in parte duntaxat ditionum Marchicarum promiſſam habuere, per ea, quæ ſeqvuntur: **Wann wir und unſere Mannliche Leibes-Erben für und für mit Tod abgiengen etc. daß alsdenn die obgemeldte unſere Neumarck und Land zu Sternberg über der Oder gelegen / deßgleichen auch die Lehnſchafft über die Häuſer Lockenitz und Vierraden / ſambt derſelbigen Zugehörigen Gütern / ſo viel der über die Märckiſche Land-Gräntz in Pommern gelegen/etc. Erblich bey Ihren Liebden und derſelben Erben/als Ihren rechten Erbherren / bleiben ſollen.** Neomarchia autem, quo & refertur ditio Sternbergica, quinta modò pars eſt Marchiæ, juxta illam ejus diviſionem, quam tradit Buno *in Supplementis Cluverianis l. 3. c. 14. (Ubi ipſi, præter Novam, Marchia alia eſt Vetus, alia Prignizíana, alia Media, alia Uckerana;)* Nedum ut omnia Brandenburgenſis territoria, quæ ſat ampla ſunt & numero multa, ſignificet. Utriusque partis reſpectu particulares quæ ſint vix evadet aliunde clarius, quàm ex fœderibus, quibus tres

vel plures diverſæ familiæ fraternè junctæ reperiuntur; quorum notiſſimum pariter ac nobiliſſimum eſt Saxo-Brandenburgico, Haſſiacum. Etenim non poſſunt non talis fœderis virtute unâ familiarum extinctâ ſuperſtites ex parte ſuccedere. Quid ſi ex tribus familiis tantùm una tandem reſidua maneat, accreſcentne huic utriusq; exſtirpatæ Principatus & bona? Videtur, quòd ſic. Imprimis, ſi, velut in jam allegata, addatur: **Da auch unter vorbenandten dreyen Häuſern eines nach dem Willen GOttes abſtürbe/ und deſſelben hinterlaſſene Land und Leute unter die zwey überbliebene Häuſer/ inmaſſen als obſtehet/ vertheilet würden / ſo ſollen dieſelbe zwey überbliebene Häuſer nichts deſto weniger in dieſer Erbverbrüderung gegen einander ewiglich verharren.** Sic enim (præterquam, quòd alias v. g. uſufructu duobus relicto, & ab utroque quoad partes acquiſito, poſteà tamen, altero repudiante, alteri ſtatim is accreſcit *l. 1. §. 3. ff. de uſufr. accreſc.*) in confraternitate ad mortem usque perſtant, & conſequenter ultimò ſuperſtes etiam penultimæ, licet eodem modo acquiſita, bona acquirit.

§. III. Cœterùm eſt & alia diſtinctio, qua confraternitatum quædam ſunt uni-lateræ, qualis fuit Brandeburgico Pomeranica, anteq. A. 1571. fieret ambilatera, *vid. Magnif. Dn. D. Præſes in prælect. publ. ad Schnobelii D. 2. theſ. 25.* de qua mox pluribus; quædam ambilateræ, ſeu ubi ab utraque familia intenditur finis idem, ſucceſſio nimir. alterâ extinctâ. Quæ poſteriores haud dubiè magis propriè dicentur confraternitates, quàm priores.

II.

SPECIERUM IN INDIVIDUA.

NOn animus eſt omnia hîc & ſingula confraternitatum fœdera, quæ vel ſubſtiterunt olim, vel hodienum inter illuſtres in Germania Familias ſatis frequentes ſubſiſtunt, nume-

numeroſo catalogo complecti: Felicius id præſtitere Schönborner *2. Pol. 13.* Hottom. *conſ. 32. n. 37.* Eberhard. à Weihe *l. 1. de fœder. c. 2. n. 35.* Reinh. König *theatr. Pol. P. 1. c. 5. n. 49.* Barthol. Muſcul. *de conſtat. th. 7. 8. & 9.* Remig. Feſch. *de fœder. th. 24. lit. c.* Petr. Ritter, *de confrat. th. 10.* Illa duntaxat hîc paulò luculentiùs & diſtinctiùs, brevibus tamen, penſitabimus, quorum hactenus ſparſim & confusè injecimus mentionem.

§. I. Scilicet Confraternitas Saxonico Haſſiaca inita 1
eſt jam multum ante annorum memorialium tempus (ſic e- 2
nim malumus id in incerto relinquere, quàm vel ad A. 1373. *cum Hottomanno, Ingolſtadienſibus & Lovanienſibus conſil. 9. vol. 1. Beſoldo diſſ. nomicopol. l. 1. diſſ. 14. n. 3. Reuſnero conſil. 1. l. 2. Bart. Muſculo, de confrat. th. 7.* vel ad A. 1262. vel 68. *cum Eberhardo à Weihe de fœder. l. 1. c. 2. n. 35. Arumæo diſc. ad A. B. 6. concl. 6. Reinkingio de R. S. & E. l. 1. cl. 4. c. 18. n. 3. Boxhorn. in Tabb. ad d. A. 1268.* vel ad A. 1329. *cum Micrælio Syntagm. hiſtoriar. pol. ſect. 12. l. 3. p. 1054.* referre, memores, quantum ſemper diſcrepent Chronologi, in computandis, & Hiſtorici, in aſſignandis annis, ne in illorum, qui literarum harum ſunt callentiſſimi, reprehenſionem, ob temerè definitum Annum, incurramus) à Landgraviis Thuringiæ, qui hodiè ſunt Duces Saxoniæ, cum Landgraviis Haſſiæ: Confirmatam eam refert Limnæus *l. 4. c. 8.* 3
n. 164. à Carolo IV. A. 1373. Sæpiùs renovatam à Confratribus Carpzovius *th. 19.* v. g. A. 1431. 57. 71. 87. A. 1537. 55. 87. & A. 1614. adeò, ut adhuc hodie inter eos ſubſiſtat.

§. II. His acceſſiſſe aliquando feruntur Marchiones 1
Brandenburgenſes, ac ita novam confraternitatem pepigiſſe. Quam confirmavit Imp. Fridericus III. A. 1457. 2
Limn. in addit. ad l. 4. c. 8. n. 163. Carpz. th. 52. & omnium noviſſimè renovarunt illuſtres Domini confratres Naumburgi. A. 1614.

§. III.

1 § III. Deinde Joh. Fridericus II. Joh. Wilhelmus, & Joh. Fridericus III. Fratres, Duces Saxoniæ, Vinarienſes, fraternitatis fœdus conſtituerunt cum Wilhelmo, Georgio Erneſto & Poppone, Patre & filiis, Principali dignitate Comitibus Hennebergicis A. 1554. Kalæ in Thuringia, ita, ut illi, his deficientibus, in toto Comitatu Hennebergico; hi verò illis in diſtrictu duntaxat Coburgenſi ſuccederent.
2 Confirmatum id eſt à Carolo V. A. 1555. Ejus quoque beneficio dictus Hennebergicorum, penitus A. 1583 extinctorum, Comitatus cum omnibus pertinentiis, paucis, quæ jure clientelæ ad Haſſos translata fuère, exceptis, ad Sereniſſimos Saxones pervenit, *vid. poſt Dreſſerum iſag. hiſt. millen. 6. P. 2. f. 564. Carpz. th. 36. n. 20.*

1 §. IV. Parile confraternitatis exemplum de Marchionibus Brandenburg. & Ducibus Pomeraniæ ab A. 1323. referunt Güttich & Schönborn, ex Chytræo *in chron. l. 5. f. 156. & 365.* h. m. quòd poſtquam hi in diſcordi Electione Imperatoris inveſtituram renovari neglexiſſent, Ludovicus Bavarus (qui tunc cum Friderico Auſtriaco de Imperio contenderat.) Pomeraniam in feudum dederit filio Marchioni Brandenburgenſi. A quo cùm illi eam in feudum ſuſcipere renuerent, varii de eo tractatus habiti ac tandem bello negotium ventilatum eſt. In hoc cùm pro Pomeranis fortuna ſtetiſſet, transactum, ut illi immediatè Imperio ſubeſſe continuarent, illis verò extinctis Ducatus ad Electorem Marchio-
2 nem Brandeburgenſem devolveretur. Verùm Limnæus *l. 4. c. 8. n. 175.* id propter ſtatim inter eos fuiſſe confraternitatem negat. Aut, ſi fuerit, fuiſſe duntaxat unilateram. In additionibus tamen *ad d. l.* refert, illam A. 1571. ambilateram fuiſſe redditam, licet inæqualem, àque Maximiliano II. Imp. A. 1574. ratihabitam, *conf. eundem l. 5. c. 7. & 13.* Extitit conditio mortis in Pomeranis A. hujus ſe-

culi

culi 37. Verùm cùm Sueci tunc Ducatum Pomeraniæ, tanquam armis ſuis & virtute occupatum tenerent, nec eo cedere vellent, tandem, pace inter Imperium & Sueciæ Regnum Osnabrugis A. 48. /27. Julii concluſa, res certo modo compoſita eſt, *quæm artic. 20. Inſtrum. Pac. docet conf. Micræl. S. H. P. l. 3. ſect. 12. à p. 1107. ad fin libri.* 3

§. IV. Tandem, ut unicum hoc adhuc pactorum confraternitatis reciprocæ adferre liceat, fuiſſe tale inter Reges Bohemiæ & ArchiDuces Auſtriæ teſtatur ex Choppino *de doman. l. 3. t. 1. n 8.* Schönborner *2. Pol. 18. add. Carpz. tb. 38.* Cujus jure etiam Auſtriæ Bohemiam olim accreviſſe ſtatuunt, præter allegatum Choppinum, Eberhard à Weihe *de fœder. P. 1. c. 2. 36.* & Arniſ. *2. de Rep. 2. S. 12. n. 31. conf. tamen cap. 1. ſect. 2. §. 3. n. 18. ſub finem.* Hæc iterum pro inſtituti ratione de diviſionibus. Pergimus ad 1 2

Cap. III.
DE REQUISITIS.

ET quoniam ad rem aliquam vel ita aliquid requiritur, ut ad ejus perfectionem non poſſit non requiri eiq; adeò competere; vel duntaxat ita, ut meliùs ſit & utiliùs, illud adeſſe, quàm abeſſe, hinc requiſita dividere licebit in neceſſaria ad confraternitatis integritatem, & utilia ſeu minùs neceſſaria. Sit autem

Sectio I.
De Necessariis.

§. I. BEnè multa quidem ad Confraternitatem requiruntur; Pleraque tamen eorum, ut manifeſta, præſupponentes ea ſaltem attingemus, quæ circa conſenſum occurrunt. Conſenſus autem hîc requiritur maximè Confratrum, ſi qui exiſtant, anteriorum, ne illorum jus, quod in 1

indubitata ſucceſſionis ſpe ſitum habent, intervertatur iis inſciis & invitis, quod fieri non debet *arg. l. 11. ff. quib. ex cau-*
2 *ſis in poſſ. eatur.* Hinc quando Brandenburgenſes cum Pomeranis pactum (ab horum parte) ſucceſſorium pangere volunt, nihil habent antiquius, quàm de conſenſu in illud ſollicitare Saxones Haſſos, docentibus id verbis: Auch dar-auff die Hochgebohrnen Fürſten etc. Hertzoge zu Sachſen etc. auch etc. Landgrafen zu Heſſen etc. freundlichen vermöcht/daß ſie uns zu ſondern Ehren und Gefallen freundlichen bewilliget/daß Wir Unſer Land/ſo über der Oder gelegen/etc. von gedachter Erbverbrüderung dermaſſen außziehen möchten/daß ſolches alles auff den Fall/ wenn das Haus Brandenburg / welches der allmächtige GOtt gnädig zu verhüten geruhe/gantz und gar abgienge / außgezogen ſeyn/ und neben andern Landen an die Chur- und Fürſten der Häuſer Sachſen und Heſſen nicht mitkommen noch fallen ſoll.

c) §. II. Requiritur inſuper conſenſus Domini, à quo in feudum habentur Principatus, *juxta t. 55. 2. F.* Ut cauſa cognita illi perſpicuum fiat, an ejusmodi confraternitas ſibi & ſuo Imperio nocumento ſit futura, nec ne. *Gail. obſ. 127. n. 6.* Güttich *concl. 6. l. d.* An tales nanciſcatur Vaſallos,

- - - - - quos inclyta robora regni
& validas nunquam pudeat dixiſſe columnas.

2 Unde repulſam tuliſſe Principes Anhaltinos, cùm, Woldemaro Marchione Brandenburgenſi ſine liberis defuncto, Marchiam peterent ex pacto, quod Imperator non confirmaverat, perhibet Peucer, *5. chron. in vita Ludovici Bavari.* Taceo, quòd autoritas ſuperioris plurima labefactet tela, quibus contrà confraternitates vulgò inſurgunt. *vid. Carpz.*
2 *de confr. Sax. Haſſ. th. 33.* Cæterùm hîc dixerim, quòd Capitulatio moderni invictiſſ. Leopoldi in art. 30. Feuda regalia

lia de novo alicui concedere ſimpliciter haud prohibeat: Sed ita demum, ne id absq; conſenſu Electorum fiat. Et ita nec ex eo, quod communiter dicunt, Imperatorem hodie non habere poteſtatem, aliquem de Feudo regali primitùs inveſtiendi, evincitur, quòd confraternitates hodie amplius iniri non queant. Illud quoque dubio carere puta- 4
verim, quin illa pars capitulationis Caroli V. & Rudolphi II. Impp. qua aperta Regalia Imperii Feuda nulli ſe deinceps eodem titulo iterum conceſſuros promittunt *ap. Goldaſt. tom. 1. conſt. Imperial. P. 2. f. 3. art. 23.* ad Electoralia feuda haud pertineat, ne ſic Electorum numerus imminuatur, *vid. Arum. Diſc. 4. ad A. B. th. 16.*

§. III. Subditorum quoque, niſi hi pleno & heredi- 1
tario jure regentur, coſenſus neceſſariò ad confraternitatem requiri videtur. Si enim non poteſt Princeps præju- 2
dicare paciſcendo aliquibus ex ſubditis ſuis, quanto minus poterit univerſis, præſertim in re tam ardua, à qua totius Reip, & omnium ſubditorum ſalus dependet. *Beſ. c. 5. p. 127.* At verò præjudicaret eorum libertati, in quam recide- 3
re dicuntur priori Principe quoad familiam prorſus extincto, ſi præter illorum voluntatem alieno dominio eos ſubjiceret, ceu ſuperiùs jam de eo quædam tetigimus. *c. 1. ſect. 2. §. 3. n. 28.*

SECTIO II.
DE UTILIBUS.

§. I. AD utilia confraternitatum requiſita refero I. ne eæ 1
ineantur cum diverſis in religione familiis. De 2
juſtitia quidem ejusmodi fœderum, quæ ſunt cum illis, qui à vera religione alieni ſunt, dubitare nos non ſinit Grotius *de J. B. & P. l. 2. c. 15. à. n. 8. usque ad 12.* Attamen, an ad- 3
eò utile ſit, præprimis reſpectu ſubditorum, dubium facit, quòd facillimè evenire poſſit, ut defuncto jam ſine maſculo

herede

herede Dõmino, & ſucceſſione ad alterum diverſæ religio-
nis confratrem devolutâ, ipſa quoque religio mutetur:
quod certè cum maximo ſubditorum detrimento foret
4 conjunctiſſimũm., Nam quamvis Principibus aliisq; Ma-
giſtratibus non id liceat, etſi aliis fundamentis non innita-
mur, per conſtit. Religioſ. *de A. 1555.* §. Es ſoll auch kein
Stand den andern noch deſſelben Unterthanen zu ſeiner Re-
ligion dringen / & Inſtrum. Pacis Cæſareo Suecicum *art. 5.*
§. 12. verſ. placuit porrò, & art. 7. ibi: Salva itidem cujusq; con-
ſcientiæ libertate; Imò, quamvis etiam ſalvam religionẽ, *per*
dicta ſuperius c. 1. ſect. 2. §. 1. n. 6. alterius partis ſubditis quan-
5 doque, & ipſis Confratribus ſemper promittant; contingere
tamen poteſt, ut penes animum omnia innovandi cupidum
locus forte relinquatur diſtinctioni quorundã, qua diſtingu-
unt inter coactionẽ propriè ſic dictam, quę ſit per vim exter
nam contra propenſionem naturalẽ, & dicitur violenta; &
impropriè ſic dictam, quæ fit verbis & rationibus perſuaſo-
riis, unde etiam perſuaſoria dicitur (de qua intelligunt il-
lud, quod *Lucæ 14. verſ. 23.* habetur: compelle intrare) Ut
proinde animabus ſubditorum & imbecillioribus conſcien-
tiis æquè periculoſum ſit, ſi verbis à ſemel vera agnita reli-
gione abducantur, quàm ſi verberibus.
1 §. II. Non parùm quoque è re erit Reip. ſi Confra-
ternitas ab ejus Moderatoribus cum numero nimiis Fami-
liis non contrahatur. Principatus enim & regna, quum
utilitatis publicæ ſint, dividi nimiùm haud poterunt ad in-
2 ſtar prædiorum privatorum. Quia regionum diviſio non
ſolùm Dominos peſſimo publico multiplicare, ſed & di-
vitias, in quibus ſplendor ſalus, ac Decus Imperii non infi-
3 mum conſiſtit, omnimodò diminuere ſolet. Per divitias
verò creſcere & conſervari illud non minùs, quàm fami-
lias illuſtres, (*quas, his remotis, ſordeſcere multis oſtendit*
Knip-

Knipſchild. de fideic. c. 7.) intellectu facilimum eſt. Firmius itaque regnum eſt, ſi apud unum remaneat, quàm ſi por- 4
tionibus inter plures dividatur, *Juſtin. l. 21. c. 1.* Clam ſiqui- 5
dem non eſt, per diviſionem omnia, quantumvis magna, imperia in prædam veniſſe, quæ ſola unione in unum coaluerunt. *Vide ſis interitum Imperii Alexandri M. apud Juſtin. l. 13. c. 4. Q. Curt. l. 10. c. 10. & aliorum multorum.*

§. III. Confratribus item in perſona præſentibus 1
Confraternitates fieri expediet; cùm multa accidere poſſint, cur ii ratum non habeant, quod per Legatos actum
eſt. Idque eò magis, quòd jurandum ab ipſis eſt in pa- 2
ctum ſucceſſorium, uti inferiùs oſtendendum. Juramentum verò vel ſolum præſentiam meliùs expoſcit, quàm
miſſos nuntios ſive Legatos. Unde quoque in renovata Sax. 3
Haſſiaca confraternitate expreſſis de ea cautum reperimus.
Fortè, ut fortiùs obligarentur, & magis ſolliciti eſſent de ſalu- 4
te animæ ipſimet jurantes in propria perſona, quàm ſi per nuntium admitterentur, nulli penſitantes, quòd nuntius quidem eorum nomine juret, ſed non eorum nomine, ob fidem fractam, deſcendat in gehennam, *ut in ſimili dicere Autorem diſc.* von Juſtitien Werck *refert Bend. Carpz. th. 30. num. 32.*

§. IV. Nec exiguum valorem confraternitati conci- 1
liabit juramentum ei ſuperadditum, ſed fortiùs eam firmabit, usque adeò, ut ſubſiſtat de meliori modo, quo unquam valere poteſt, neque per reſtitutionem in integrum, neque per ullum aliud remedium reſcindi poſſit, nec ab ipſis contrahentibus, nec ab heredibus eorum *l. 1. & auth. ſeq. C. ſi adverſ. venditionem. Dn. Habn. ad Weſenbec. num. 5. tit. de jurej. Magnif. Dn. D. Præſes in prælect. publ. ad Schneidewini* [sic]

F Quid

Quid autem, ſi Principes ad obſervantiam Confraternitatis ſe obſtringerent interpoſita fidei promiſſione: Bey Fürſtlichen Gräflichen Ehren/ Treu und gutem Glauben annon ita jurari ſufficiet? Quanquam aliàs injurato magis Principi, quàm aliis juratis fidem adhibendam eſſe ſcribat ex Iſocrate Chaſſander *de glor. mund. P. 5. conſiderat. 4.* nec hujus promiſſionis modica vis ſit, ſed ex communi, *quos Carpz. th. 29. allegat,* Doctorum opinione æquiparetur ea quoad obligationem corporali juramento (*Unde etiam ArchiEpiſcopus quidam Colonienſis ap. Cranz. l. 6. 46. dixit: nonne verba Regis ac Imp. pro juramento ſunt?*) nequaquam tamen inde ad ſubſtantiam & ſoliditatem actus inferre licebit. Qui ſi corporale requirat juramentum, promiſſio ſub fide Principis haud ſufficiet, cùm non ſit verùm & propriè dictum juramentum *Weſenb. in parat. ff. de jurej. n. 6.* quia formali juramenti, ſcil. obteſtatione religioſa deſtituitur, indeque, qui eam non ſervat, non fit perjurus *Dn. Habn. ad d. l. Dn. Struve Syntagm. Jur. civ. Ex. 17. th. 11.* Formale verò per æquipollens adimpleri nequit *arg. l. 33. ff. de jurej.*

4 Verùm an corporale juramentum hîc requiratur, non determinabimus. Hoc ſaltem dicimus, conſultius & longè tutius fore, ſi id in hoc inſigni & maximi præjudicii negotio à paciſcentibus interponatur *vid* Güttich *concl. 9. lit. a.* ad evitandas nempe cavillationes & propter obteſtationem Numinis divini, ut ſi non amor virtutis & perfidiæ infamia, ſaltem formido pœnæ & iræ divinæ uti alios confœderatos *Eberh. à Weihe de fœder. l. 2. c. 1. n. 122. & ſeqq.* ita & hos adſtringat.

5 Hîc ſimul not. quòd plerumque & meritò juramentum poſt confirmationem Domini Feudi ſuſpendant, ne fruſtra juretur. Nunquam enim præſtari debet juramentum, quod præſtitum non juvat, *Ernſt. Cothmann. l. 2. conſil. 82. n. 20.*

§. V.

§. V. Denique ſi de potenti provincia, quantumv pleno & hereditario jure propria, cujus ſubditi armis ſe adverſus ignotum & iis invitis obtruſum Dominum tuer poſſunt, agatur, omninò conſultum erit, requirere conſenſum ſubditorum. Quia hac ratione multorum tumultuum & ſeditionum occaſio providentiâ Principum præcavetur. Hæc tamen ut prolixiùs exſequamur, inſtituto arcemur. Maturamus potiùs ad finem. Si hoc duntaxat priùs addiderimus, quod, licet Confraternitas ſemel contracta & ab Imperatore confirmata in perpetuum duret, ſitque tranſitoria in heredes, qui ex conventione anteceſſorum æquè obligantur *l. 2. §. 2. ff. de V. O. Nov. 48. in pr. conſ. c. 4. S. 1. §. 5.* & facto defuncti contravenire nulli heredum fas ſit *l. 14. C. de R. V. L. 24. C. de donat.* ea tamen prudenter &, poſt alias, ex urgentiſſima hac cauſa ab heredibus renovetur, ne, quod antiquitus à tempore immemoriali ab Anteceſſoribus geſtum eſt, oblivioni tradatur, ſed in recenti memoria conſervetur ac denuò ſtabiliatur. Quid periculi enim ſubſit in reticentia ac ſepultura eorum, quæ à majoribus peracta fuerunt, neminem fugere poteſt. Et in hiſce ipſis terminis vivum præbet exemplum intermiſſio renovationis Confraternitatis Saxonico-Haſſiacæ cum Sereniſſimo Electore Brandeburgico, ut, cùm de antiqua confraternitate in aula Imperiali non conſtiterit, repulſam tuliſſe Principes confœderatos, novæ Confraternitatis confirmationem petentes, ferat B. Carpz. *d. Diſſ. th. 52.* Nec tamen nimis ſæpè renovanda erit. Siquidem perpetuæ obligationis ſæpiùs rogata confirmatio non tam contractûs confirmare, quàm perfidiæ conſilia maturare ſolet.

Cap. IV.
DE EFFECTIBUS.

QUando verò Confraternitas efficax eſt & inter vivos Confratres, & uno eorum, ſeu potiùs alterutra ex familiis confratribus exſtirpata, ordinis ergo licebit eos effectus peculiaribus Sectionibus includere, ita, ut fiat

Sectio I.
DE EFFECTIBUS INTER VIVOS.

1 §. I. UNnico hîc vocabulo expedire licet totum negotium. Scilicet, quòd Confraternitas operetur obligationem inter confratres mutuam ad ſervandum id, quod in pactum confraternitatis deductum eſt. Cujus generis ſpe-
2 cies poſſunt quidem eſſe variæ; Nos tamen videbimus duntaxat de potiſſimis. Potiſſimùm videlicet obſtringunt ſe ad fraternæ amicitiæ exercitium ejusmodi, ex quo pro
3 ſanguine junctis haberi poſſint. Nam utut naturâ impoſſibile ſit, ut extraneus alterius extranei vì pacti aut ſtatuti dicatur frater aut conſanguineus (cùm jura ſanguinis veluti nullo jure civili poſſunt dirimi *l. 8. ff. de R. J.* ita nec niſi à naturâ conſtitui poſſint) juris tamen fictione & ſummi Principis abſoluta poteſtate & privilegio, cujus voluntas Legis vigorem habet *§. 6. Inſt. de J. N. G. & C.* efficitur, ut taliter ſeu fraternitatem paciſcentes pro veris, naturalibus & ab uno ſanguine productis habeantur fratribus. Tantum autem operatur fictio in caſu ficto, quantum veritas in vero *arg. L. 1. ff. de adept. §. 5. Inſt. quibus mod. jus patr.* pot. ſolv. Et parùm intereſt, inſit qualitas naturâ, an verò
4 ſpeciali privilegio *Zaſ. conſ. 1. l. 2. n. 9. qui ibidem n. 7. refert, Angelum conſ. 376. ſtatuere, quòd per hujusmodi confraternitates illud efficiatur, ut plura corpora & familiæ in unam quaſi coeant eſſentiam, adeò, ut non poſſit non adeſſe fraterna, ubi*

tum

tam jucundi & utiles animorum nexus interveniunt, & duo corpora uno quaſi junguntur Spiritu.

§. II. Deinde quælibet ita confœderatorum pars te- 1
netur alteram defendere. Si enim per Confraternitatem hanc talis contrahitur amicitia, ut plura corpora & familiæ pro iisdem habeantur, *juxta jam dicta, conf.* Schönborn. *2. Pol. 13.* Juri & æquitati maximè conveniet, ut ab omni injuria mutuò ſe defendant, quippe quæ uni illata & alteri communis videtur *L. 1. & 2. ff. de lib. cauſ.* Sed quid agen- 2
dum, ſi fortè duæ ex tribus confœderatis ita familiis ipſæ diſcordes cauſam bello ventilent, cui earum tertia auxilium feret? Communiter Dd. decidunt, quòd illi id debeat, quæ juſtiorem belli fovet cauſam; quia cauſa deficiente bellum aliàs degeneraret in latrocinium. Sed ita huic opinioni de- 3
mum ſubſcribit Grotius *de J. B. & P. l. 2. c. 15. n. 13.* niſi convenerit hoc, ne adverſus eam auxilia mittere liceat.

§. III. Obligantur etiam Confratres ad hoc, ut neu- 1
ter quicquam de bonis quocunque modo alienet, niſi quod peculiariter exceptum eſt. Quilibet enim eorum in bonis 2
alterius jus quoddam radicaliter conſecutus eſt, quod illi ſine facto ſuo diminui aut auferri non poteſt *l. 11. ff. de R. J. conf. Reinking. de R. S. & E. l. 1. cl. 4. c. 18, n. 19.* Nam quan- 3
doquidem fœdus confraternitatis valet in vim contractûs, Legis vel ſtatuti *Carpzov. th. 61.* firmiſſimè inferre licet ad effectum ejus irrevocabilem, quia portio ex contractu vel jure ſtatutario debita nullo alio modo eſt auferenda *l. 22. §. 1. ff. de adopt. l. 8. §. 15. ff. de inoff. teſt. l. 3. ff. de interd. & releg. Nov. 22. c. 33.*

§. IV. Præterea tenetur & uterque Confratrum ad 1
promovendam ſalutem ſubditorum Confratris æquè, ac propriorum. Quin & eorum Dominus jam tum eſt. Non 2. 3
quaſi cum altero ſimul imperet, ſicque vel centum unius

Reip. ſint Domini; Sed quia olim imperaturus eſt, ſicque
4 jam tum gerit animum Imperantis. Unde etiam altera
pars alterius ſubditos vocarè ſolet fideles: Liebe Getreue/
5 *Reinking. d. l. n. 28.* Nec quaſi confraternitas inducat pu-
rum jus & ſubjectionis & ſuperioritatis Hoc enim ſuſpendi-
tur ad caſum contingentiæ *Carpz. th. 64.*
1 §. V. Ad hæc omnia verò & ſimilia non ipſi tantùm
paciſcentes obligati ſunt ſervare, poſtquam inter eos placu-
erunt, *L. 1. ff. de pact.* Sed & heredes eorum & ſucceſſores,
utpote qui ejusdem voluntatis & affectionis cum Prædeceſ-
2 ſoribus eſſe cenſentur. Nam cum ipſo Majoratu in fami-
lia hæc facultas Majoribus & Capitibus familiæ à natura da-
ta cenſetur, ut negotia familiæ efficaciter, adeoque & cum
virtute obligandi, expediant. Quum autem fatis ſuccum-
bente familiæ capite non ipſa ſtatim intereat familia, genui-
num obligationis ſubjectum, nec fœdus confraternitatis in-
3 tercidiſſe putandum eſt. Accedit, quòd expreſsè de hoc
4 caveatur. Præterquam quòd aliàs jure communi omnis
obligatio in heredes activè & paſſivè tranſit. *L. 24. C. de fi-
dejuſſ. & mand. L. 49. ff. de O. & A. L. 59. L. 62. ff. de R. J. conf.
Carpz. th. 48.* Güſtich *concl. 8. lit. f. & dicta c. 3. ſect. 2. §. 4.
n. 2.* Sunt equidem plures adhuc & non minùs nobiles con-
confraternitatum effectus; ſed huc à nobis, ob ſæpe prætex-
tam rationem, quòd Exercitii Academici cauſa ſaltem ali-
qua attingere animus ſit, non adducendi. Properamus
igitur ad alia.

Sectio II.

DE EFFECTU POST MORTEM.

1 §. I. Hic videre licet, quòd finis, qui interdum proximè
intenditur, haud rarò ultimo demum loco obti-
2 neatur. Scilicet ſucceſſionem, quam ſuperiùs patuit eſſe
finem

finem Confraternitatis, demum poſt extinctam unam ex contrahentibus familiam obtineri, ſicque effectum ejusdem eſſe, manifeſtiſſimum eſt. Nam quamvis poſſeſſione civili Principatus & bona alterius partis, exiſtente adhuc eâ, habeantur, exſecutio tamen in caſum mortis ſuſpenſa eſt & manet *Reinking. d. l n. 12.*

§. II. Quòd verò ſucceſſio effectus confraternitatis 1
ſit, nemo, ut puto negabit, niſi qui ea, quæ facta ſunt, facta eſſe pertinax inficiabitur. Sanè in oculos incurrit ſucceſſio 2
Marchionum Brandeburgenſium in Ducatum Pomeraniæ: Ducum Saxoniæ in Comitatum Hennebergicum. Co- 3
mitatum quoque Kazenelnbogenſem parili jure ad Haſſiæ Landgravios deveniſſe refert Molin. *conſ. 17.* Bohemiam iti- 4
dem ita Familiæ Archiducum Auſtriæ accreviſſe ſupra *c. 2. S. 2.* §. *4.* relatum eſt ex ſententia Carpzovii.

§. III. Tradunt tamen Doctores uno ore omnes, 1
quod jam in prooemium ex iis retulimus, ſucceſſionem hanc eſſe anomalam. Unde facilè colligere eſt, Illuſtris- 2
ſimos Confratres, qui vulgò heredum nomine indigitantur, tales, non eſſe juxta modum loquendi, qui in libris juris civilis eſt receptus; (ut ſint vel legitimi, vel teſtamentarii;) ſed ab utrisque differre, & anomalos, irregulares, conventionales ſive pactitios eſſe *vid. Carpz. cum all. th. 61.* Ubi 3
quoque not. præſupponi hîc inveſtituram ſimultaneè utrique paciſcentium familiæ à Domino feudi factam; cùm ſine ea ſucceſſio in bonis Feudalibus obtineri nequeat *Dn. Hahn. de J. R. concl. 75. n. 13.* Et hic ſubſiſto. *Inſcribat Deus, qui ſolus hoc poteſt, fraternam dilectionem cordibus eorum,* 4
quorum res Chriſtiana in manu eſt, mentemq́, pacis amantem duit, quæque ſemper cogitet, lectam ſe miniſtram ad regendos homines, Deo cariſſimum animal.

GLORIA TIBI, CHRISTE, PERENNIS.

PARERGA.

I. Jus Naturæ per dictamen rectæ rationis non definitur à priori. Unde nec ſequitur: Recta ratio brutis animantibus nihil dictitat. E. illa neque ſunt ſubjectum juris naturæ.

II. An Jure Naturæ conſenſus Parentum ad nuptias Filii extra poteſtatem eorum conſtituti neceſſarius eſt?

III. Jus Gentium de ſecuritate Legatis præſtanda non ad eos pertinet, per quorum fines illi ſine venia ad alios transeunt.

IV. Eodem jure non tantùm is, qui ex juſta cauſa bellum gerit, ſed & quivis in bello ſolenni & ſine fine modoque Dominus fit eorum, quæ hoſti eripit.

V. Eo ipſo, quo quis ſcivit & paſſus eſt, vicinum per tantum tempus uti ſervitute, cùm in rebus incorporalibus ſcientia & patientia vicem traditionis ſoleat obtinere, perinde eſt, ac ſi expreſſa voluntate titulo juſto interveniente ſervitutem conſtituiſſet.

VI. Si quis alicui mutuò dedit 100. thaleros in ſpecie, tunc debet debitor eos in ſpecie reſtituere.

VII. Creditor à debitore ſolvente ſummam notabilem non tenetur in moneta minuta totam accipere.

SUnt *curvæ in terris Animæ & cœleſtium inanes*,
Quas meritò ciſpellis. Te præſtantior armat
Spiritus, excelſos cœlos ſpectare paratus.
Pandis amicitias, *Magnatum* pacta recludis
Fratrum à Te docto compoſta labore. Sagacis
Exeris ingenii vires, quas *Sala* celebrat,
Atque Tibi ſic *Niceteria* magna precatur.

Per-Eximio Domino AUTORI
amicè gratulat.

JOHANN-VOLK. Bechmann/D.
& Pandect. Prof. Publ.

S*Ic juvat Aonidum ſectari culmina! nempe*
Frater *erit Phœbus, Pallas amica* ſoror.

Ευφημίας ἕνεκα

Præſtantiſſimo Domino Reſpondenti,
Amico ac Auditori ſuo indefeſſo
l. mque. f.

JOHANNES SCHMIDELIUS, D.

VIRO-

VIRO-JUVENI
Probitatis, ingenii & Eruditionis Dotibus
quàm maximè conſpicuo,
DN. GERHARDO TIDÆO,
Jura
privata pariter ac publica
ſub Umbone
JCti Excellentiſſimi,
DOMINI
JOH. VOLKMANNI BECHMANNI,
Antceceſſoris Salani Famigeratiſſimi,
feliciſſimè tractanti,
Egregios Profectus, horumq; indicem,
præſens Specimen,
ex animo gratulor!

* * *

DIſcedens THEMIDI quàm pignora pulchra relinquis!
Vix ea ſic poterit dememiniſſe Tui.

Amica manu ſcrib.
GEORG. GOEZIUS, Moral.
Prof. Ordin.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA

F I N I S.